

เชิครัก
มังกร
ซ่อนเงา
Kasai 3

老宮情夢

วงซึ่งยาววง 狂上加狂 เขียน
Apple a Day แปล

คำนำ

จะเป็นอย่างไรหากผลไม้ที่เราเฝ้าเก็บทะนุถนอมให้เติบโตอบอวล รุ่งๆ วันหนึ่งจะมีคนยื่นมือมาหวังชิงผลไม้ลูกนั้นตัดหน้าไป ราชครูเวทย์ที่ฝันถึง วันกราบไหว้ฟ้าดินกับกัวเออร์น้อยของเขาเป็นต้องฝันแค้นเมื่อมีคนมาทำลาย งานดีๆ ลงไป นอกจากมายืดอำนาจในราชสำนัก ล่อให้เขาไปตายแล้ว ยัง หมายแย่งชิงสตรีของเขาไปเป็นของตนเอง!

ราชครูเวทย์จะยอมเห็นนางอันเป็นที่รักไปแต่งงานกับชายอื่นได้หรือ แล้วสถานการณ์ในราชสำนักจะเป็นอย่างไรต่อไป จะถูกคนชั่วยึดครอง นับแต่นี้หรือไม่ ไปร่วมติดตามกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ฝ่าบาททรงเห็นชัดเจนแล้วหรือพะย่ะค่ะว่ากระหม่อมคือใคร"

"คือ...คือท่านราชครู..." รวากับว่าไข่มุกมังกรจะยังสัมผัสเนื้อตัว
ขุนนางหนุ่มไม่สนใจ น้ำตาคลออยู่ที่หางตา ทำปากยื่นอย่างต้องการ
จะจูบอีก

เว่ยเหลิ่งเหยากัดตัวฮ้องแต่น้อยที่ดูรกเร้าไว้พรางตามตอด้วยน้ำเสียง
น้อยใจระคนอิจฉา "คือราชครูคนใด"

เนี่ยซึ่งหลินรู้สึกว่าคุณนอยากร้องให้ออกมาเต็มที่แล้ว "คือตั้งกัวโหว
เว่ย...เว่ยเหลิ่งเหยา! ขุนนางเว่ย ท่านเร็วหน่อยได้หรือไม่ มัวอืดอาดยืดยาด
อยู่ได้ เป็นบุรุษหรือไม่"

แนะนำตัวละคร

- * เนี่ยชิงหลิน องค์หญิงที่ต้องปลอมตัวเป็นบุรุษมาเกือบทั้งชีวิต มีหน้าซำวันหนึ่งกลับได้ขึ้นเป็นถึงฮ่องเต้
- * เว่ยเหลิ่งเหยา ทานราชครู ยึดอำนาจจากฮ่องเต้พระองค์ก่อน เชี่ยวชาญทั้งบู้และมี มอกราชฎารเป็นสำคัญ
- * เก่อชิงหย่วน บุตรชายรองเสนาบดีกรมอาญา เป็นสหายวัยเยาว์ ของเนี่ยชิงหลิน มาร่วมสอบสวนนางด้วย
- * องค์หญิงเซ้าหยาง องค์หญิงแปด พี่สาวของเนี่ยชิงหลิน แต่ง ออกไปให้ฉานอวี๋ซิงหนู ต่อมาเป็นภรรยาของ บุตรฉานอวี๋
- * เก่ออวิ๋นเค่อร์ น้องสาวของเก่อชิงหย่วน คุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ ชอบเว่ยเหลิ่งเหยา

59

เนี่ยชิงหลินตะลึงงันไปครู่หนึ่ง สันหรณิใจว่าเมื่อครู่นี้ตนเองคงไปนั่งทับอะไรที่สกปรกเข้าเสียแล้ว

แต่เว่ยเหิงเหยากลับมีสายตาเฉียบคม มองเพียงปราดเดียว ก็ดูออกทันทีว่านั่นคือคราบเลือดอย่างแน่นอนไม่ผิดเพี้ยน ใบหน้าของเขาเผยความดีใจออกมาอย่างเห็นได้ชัด เขาช่วยฝ่าห่มบางๆ ผืนหนึ่งบนรถม้ามาพันร่างกายที่อ่อนล้าของนางไว้ ก่อนจะอุ้มนางกลับไปยังตำหนักเฟิงอูทันที

"ท่านราชครู นี่หมายความว่าอย่างไร" นางเอ่ยถามด้วยความไม่เข้าใจ ราชครูเว่ยกัมศีระชะลงพลางแ้มริมฝีปากบางขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นฟันขาวสะอาดที่เรียงอยู่ข้างใน "กั๋วเอ๋อร์ของข้าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว"

ทว่าในไม่ช้าเนี่ยชิงหลินก็รู้จักชั้นหม่อมว่าที่แท้เกิดอะไรขึ้นกับตนกันแน่

ต่างจากราชครูเว่ยที่ตีใจจนออกนอกหน้า คำว่า 'ระดู' นี้ทำให้
เนี่ยซิงหลินไม่อาจผ่อนคลายได้จริงๆ

ห้องเครื่องส่งน้ำซิงที่ต้มด้วยซิงแก่และน้ำตาลทรายแดงที่ได้จาก
อ้อยคั้นสดมาให้ ช่างในยังใส่พุทราแดงที่เนี่ยซิงหลินชอบกิน ชื่นหมั้ว
เตรียมแถบผ้าฝ้ายสีขาวหลายสิบผืนไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ แล้ว แม้จะเป็นของใหม่
แต่ก็นำไปต้มในน้ำร้อนแล้วตากแดดจนแห้งสนิทอีกที หลังจากดูดซับ
ความอบอุ่นของแสงอาทิตย์แล้วก็นำผืนซิงแก่คลุมโพรงเครื่องหอมสำหรับอบผ้า
ที่ส่งวนไว้ใช้ในราชวงศ์โดยเฉพาะมาอบผ้าพวกนั้น ซึ่งส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ
ละมุนละไมยิ่งนัก

เนี่ยซิงหลินนอนเอนอยู่บนตั่ง เอาเตาพกเล็กในมืออังหน้าท้องไว้
พลงครุ่นคิดอย่างขุ่นใจ ที่แท้การเป็นสตรีข้างยุ่งยากถึงเพียงนี้เอง หาก
ท่านแม่ให้กำเนิดข้าเป็นบุรุษตั้งแต่แรก จะสบายใจไร้วังวลเพียงใดหนอ

เห็นได้ชัดว่าความทุกข์ทรมานในดวงตาของเนี่ยซิงหลินไม่ได้
ส่งผลกระทบต่อราชครูเว่ยแม้แต่น้อย หลังจากที่ชื่นหมั้วช่วยนางจัดแจง
เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จสรรพเรียบร้อยแล้ว เว่ยเหลิ่งเหยาภิสาวยาก็ก้าวใหญ่ๆ
เดินเข้ามาโอบนางอย่างแนบชิด แล้วหอมแก้มนางอย่างอ่อนโยน

เพราะมีแถบผ้าฝ้ายที่รองรับส่วนบอบบางอยู่ด้านล่าง เนี่ยซิงหลิน
รู้สึกเพียงว่าตนอึดอัดไปทั่วร่างจนอยากจะได้สักใส่ใส่ส่งราชครูเว่ยที่เข้ามา
ชิดใกล้ให้ห่างออกไปสักหน่อย จึงได้แต่ดิ้นขลุกขลักอยู่ในอ้อมแขนของเขา
ไปมา อย่างไรก็ตามช่วงนี้ท่านราชครูมีความละเอียดอ่อนในจิตใจมากขึ้น
อันเนื่องมาจากหนังสือที่ได้อ่านมาไม่น้อย ทำให้พอเข้าใจอารมณ์แปร
ของแม่นางน้อยในช่วงแรกๆ ของการมีระดูอยู่พอควร จึงไม่ได้ยื่นกราน
จะทำอะไรต่อไปอีก เพียงวางตัวนางลงข้างๆ อย่างเบาเมื่อ

"ถึงเวลาที่ควรจะมาก็ไม่มา กลับมาตอนที่เพิ่งไปโดนลมทะเลเย็นจัด ที่ทำเรือเข้าเสียนี้ พระวรกายขององค์หญิงเดิมทีก็มีภาวะเย็นอยู่แล้ว อีกประเดี๋ยวจะให้ชื่นหมั้วหมั้วเตรียมน้ำแกงร้อนๆ มาให้องค์หญิงเสวย สักหน่อยดีกว่า"

เนี่ยชิงหลินซุกหน้าลงกับหมอนพลงพุดอย่างเบื่อน่าว่า "อากาศวันนี้ก็ร้อนอยู่แล้ว ชื่นดื่มน้ำแกงร้อนๆ เข้าไปอีกเหงื่อคงได้ออกท่วมตัว ร้อนตายกันพอดี ท่านราชครูไม่เข้าใจความรู้สึกของข้าในตอนนี้หรือกว่า เป็นอย่างไร ถึงได้ผ่อนคลายเสียจริง หากข้าเป็นบุรุษได้ก็คงดีสินะ..."

ราชครูเว่ยหรีตาลงครึ่งหนึ่ง จู่ๆ ก็นึกถึงความกลัดกลุ้มละล้าละลัง ของตนเองในตอนนั้นที่เข้าใจผิดคิดว่าตกหลุมรักเด็กหนุ่ม ไข่มุกมั่งกร คงไม่รู้หรือกว่าแท้จริงแล้วความรู้สึกของเขาในเวลานั้นก็ไม่ได้ด้อยไปกว่า ความโศกเศร้าหึงหวัดของการมีระดูครั้งแรกของหญิงสาวเลยแม้แต่น้อย จึงระบายลมหายใจยาวออกมาอย่างหุดหู่

หลังจากเขาใช้เวลาพะเน้าพะนอเอาใจองค์หญิงที่กระเจ้ากระงออดอยู่ สักพักหนึ่งแล้วจึงค่อยเดินออกจากตำหนักเฟิงฉู แต่พอเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็เห็นควันทนที่บปวยพุ่งออกมาและมีเปลวเพลิงลูกโชนมาจากมุมที่ไกลลับๆ ออกไปของตำหนัก

ราชครูเว่ยเบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อยพลงถามหยวนกงซึ่งยืนนั่งอยู่ข้างๆ ด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมเฉียบขาด "รีบส่งคนไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น"

ในคิมหันตฤดูอันแสนร้อนระอุเช่นนี้ได้เกิดเพลิงไหม้ที่ตำหนักเย็น ซึ่งอยู่ในมุมห่างไกลที่สุดของวังหลวงอย่างน่าประหลาด เนื่องจากตำหนักเย็นนั้นภายนอกเข้มงวดแต่ภายในหละหลวม ขอเพียงคนที่อยู่

ฆ่าคนแต่ไม่มีทางทรมานพวกเขา การที่จะให้ไฟเผาไหม้ตำหนัก ปล่อยให้สตรีรวมถึงองค์ชายทั้งหลายที่อายุยังน้อยในนั้นหายใจไม่ออกเพราะควันหนาที่บ ร้องขอความช่วยเหลืออย่างสิ้นหวังก็ไม่มีใครช่วยได้จนถูกไฟคลอกตายอย่างน่าอเนจอนาถเช่นนั้น เว่ยเหลิ่งเหยาไม่มีทางทำอย่างนั้นแน่ อีกทั้งรู้สึกว่าการตำซ้ำปานนี้ไม่สมเกียรติของเขาเสียเลย

แม้เพลิงไหม้ครั้งใหญ่จะมอดดับลงแล้ว แต่กลิ่นเหม็นไหม้อันไม่พึงประสงค์ยังคงอบอวลอยู่ในอุทยานต่างๆ ในวังลึกจนถึงขณะนี้ สนมชายาทั้งหลายที่ไม่ถูกกักขังอยู่ในตำหนักเย็นต่างลอบตีใจในความโชคดีของตนเอง มีบางคนที่เคยมีสายสัมพันธ์อันดีกับคนที่ตายในกองไฟอยู่บ้าง แม้มีใจอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่ก็กลัวคำครหาตกเป็นขี้ปากให้คนเอาไปพูดได้ จึงได้แต่แอบร้องไห้ในผ้าห่มยามดึกตื่นคำคืนเท่านั้น และได้แต่หวังใจในชะตากรรมของตน กังวลว่าเจ้าโจรเว่ยจะหมายหัวลงมือกำจัดญาติที่เหลือของฮ่องเต้พระองค์ก่อนให้สิ้นซาก

เนี่ยซิงหลินเองก็นอนไม่ค่อยหลับมาสองคืนติดต่อกันแล้ว แต่ละวันตื่นขึ้นมาก็รู้สึกเฉื่อยชา ยิ่งไปกว่านั้นนางยังถูกกักบริเวณด้วย ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากวังในช่วงนี้ แม้แต่จะเดินเล่นในอุทยานของตำหนักก็ไม่ได้ด้วยซ้ำ องค์กรหรือบๆ ตำหนักก็เพิ่มขึ้นมากมาย จำนวนถึงน้ำทองแดงก็เพิ่มขึ้นเป็นสิบๆ ใบ ซึ่งทำลายความสง่างามที่มีอยู่แต่เดิมของตำหนักลงไปอย่างสิ้นเชิง

เนี่ยซิงหลินนั่งอยู่ข้างหน้าต่าง มองดูถึงน้ำขนาดใหญ่ในอุทยานที่วางเรียงรายเป็นแถว ซึ่งดูแล้วช่างเหมือนกับโรงหมักน้ำส้มสายชูมากกว่า กระนั้นนางกลับไร้จิตใจมาหงุดหงิดเพราะมีเรื่องให้คุ่นคิดนับร้อยนับพันวนเวียนอยู่ในใจขณะนี้

ความตั้งใจของคนที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ครั้งนี้ช่างโหดเหี้ยมจริงๆ เอาชีวิตของคนในราชสกุลเนี่ยนับสิบชีวิตมาสังเวยเพื่อใส่ร้ายป้ายสี เว่ยเหลิ่งเหยาโดยไม่ลังเลเลยสักนิด ต่อให้เว่ยเหลิ่งเหยาอยากขึ้นครองบัลลังก์ทันทีแทบขาด แต่ตอนนี้ก็จำต้องหยุดชะงักไปโดยปริยาย เพราะถึงแม้เว่ยเหลิ่งเหยาจะเป็นคนที่ไม่ใส่ใจในเรื่องหยุ่มหิมิม ไม่สนใจการจดบันทึกในตำราประวัติศาสตร์ ทว่าเขาก็ไม่อาจเพิกเฉยต่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของผู้คนทั่วไปได้

บัลลังก์มังกรที่สิ้นคลอนง่อนแง่นจะมีประโยชน์อันใดกันเล่า

ด้วยความเบื่อหน่ายที่อุดอู้อยู่แต่ในตำหนักและความรู้สึกไม่สบายในท้อง เนี่ยซิงหลินจึงนึกถึงเจ้าแมวชนฟูในตำหนักบรรทมขึ้นมา ตอนแรกที่นางกลับเข้ามาในวังด้วยตัวตนสตรีนั้น ราชครูเว่ยอ้างว่าหากนำแมวน้อยมาด้วยเกรงว่าจะดึงดูดความสนใจจากผู้อื่น จึงไม่อนุญาตให้นางอุ้มเจ้าแมวชนฟูมาด้วย แต่ช่วงนี้เห็นนางว่างมากเสียจนรู้สึกเบื่อหน่ายเต็มที พอเอ่ยถึงเจ้าแมวชนฟูอยู่หลายครั้งหลายหน ในที่สุดราชครูเว่ยก็พยักหน้าอนุญาตให้หยวนกงกงไปอุ้มแมวในตำหนักบรรทมมาให้ห้องค์หญิง โดยอ้างว่าฮ่องเต้เบื่อที่จะเลี้ยงมันแล้ว

นางกำนัลที่มีฝีมือในการสางผมในห้องค์หญิงผู้นั้นเห็นว่าขนของเจ้าแมวออกจะสกปรกอยู่หลายจุด จึงรีบไปเตรียมน้ำมาอาบน้ำให้กับเจ้าแมวน้อย จากนั้นใช้หวีเล่มจิ๋วหวีขนยาวของแมวน้อยให้เรียบสิ้น แล้วจึงอุ้มมันมาส่งให้ห้องค์หญิง

เนี่ยซิงหลินรับแมวน้อยมา เหลือบมองเพียงปราดเดียวก็เห็นว่าเจ้าแมวได้รับการอาบน้ำแต่งขนอย่างประณีตยิ่งนัก มีจี๋หยกอุ้นชิ้นหนึ่งห้อยอยู่ที่รอบคอของมันด้วย ซึ่งเป็นจี๋ที่เก๋อชิงหยวนเคยหยิบให้นางดู

ตอนที่อยู่ในหอหนีฉาง นางกำนัลที่ชื่อซิวเอ๋อร์ผู้นี้รับคำสั่งเรื่องมอซันหมั้วมัวที่กำลังยุ่งอยู่ในห้องด้านนอกแวนหนึ่งแล้วกระซิบว่า "ตอนนี้ถึงเวลาแล้ว เพคะ ได้เท่าไรก็จะจัดการให้องค์หญิงหลบหนีออกจากวัง องค์หญิงโปรดทรงเตรียมตัวให้พร้อมด้วยเพคะ"

หากเป็นเมื่อหลายวันก่อนหน้านี้อาการที่จะออกจากวังเช่นนี้คงทำให้เนี่ยซิงหลินยินดีปรีดาเป็นพิเศษกระมัง

เนี่ยซิงหลินลูบขนแมวเบาๆ มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยมาจากตัวของเจ้าแมวน้อย แต่นางกลับรู้สึกอยู่ร่ำไปว่ากลิ่นใหม่จากตำหนักข้างนั้นยังคงวนเวียนอยู่ที่ปลายจมูกไม่หายไปเสียที ได้เท่าไรก็ช่างแค้นใจโดยแท้ ยื่นมือออกมาได้ยาวถึงเพียงนี้ ถึงขนาดที่ว่าสามารถสอดแทรกคนเข้ามาถึงข้างกายนางได้ด้วย สุดท้ายนางก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองไปทางนางกำนัลตัวน้อยที่ยิ้มแย้มอยู่ตลอด "ฝีมือของซิวเอ๋อร์นี่ช่างประณีตเสียจริง แต่จ้ะหยกที่ห้อยอยู่บนคอแมวดูตัวนี้กลับเป็นการเพิ่มภาระโดยแท้ ถอดออกไปเสียเถอะ"

นางพูดกลางปลัดกระดุมสายรัดที่ห้อยจ้ะหยกที่คอแมวออก แล้วโยนจ้ะหยกชิ้นนั้นไปให้ซิวเอ๋อร์อย่างไม่หนักไม่เบาเมื่อจบนเกินไป

ซิวเอ๋อร์ตะลึงงันเล็กน้อย มองเนี่ยซิงหลินด้วยท่าที่ตื่นตระหนก ระคนฉงนฉงายอยู่บ้าง อากัปกิริยาขององค์หญิงเมื่อครู่นี้แสดงการปฏิเสธอย่างชัดเจน นี่ช่างเกินความคาดหมายของนางอย่างใหญ่หลวงจนไม่รู้ว่าจะตอบสนองอย่างไรดีไปชั่วขณะหนึ่ง

เนี่ยซิงหลินพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา "ออกไปเถอะ ช่วงนี้ข้าไม่จำเป็นต้องเรียกใช้เจ้าแล้ว อีกประเดี๋ยวจะให้ชั้นหมั้วมัวจัดหางานที่ลานตำหนักให้เจ้าทำแล้วกัน"

จะส่งแม่นางน้อยผู้นี้กลับไปทำงานฝ่ายในเลยโดยไม่มีปีมีขลุ่ย ก็ดูอะไรอยู่ ขึ้นทำเช่นนั้นอีกฝ่ายคงต้องจบชีวิตเป็นแน่แท้ เนี่ยชิงหลิน ถอนหายใจยาวเฮือกหนึ่ง การเกิดมาในราชวงศ์สุดท้ายแล้วต้องทำใจแข็ง มองผู้อื่นเป็นเพียงเศษหญ้าไร้คุณค่า นี่เป็นทักษะที่อยู่นอกเหนือศาสตร์ทั้งหมด ที่จำเป็นต้องเชี่ยวชาญ น่าเสียดายที่ทำยที่สุดแล้วนางก็ไม่อาจทำเช่นนั้น ได้...

ชีวเออร์เห็นว่าชั้นหมัวหมัวกำลังเดินเข้ามายังห้องชั้นในแล้ว นางจึง กัดริมฝีปากอย่างดิ่งเลพลางลุกขึ้นยืน ในมือกำจี้หยกไว้แน่นแล้วค่อยๆ เดินออกจากห้องชั้นในไป

เนี่ยชิงหลินอุ้มเจ้าก้อนขนปุกปุยขึ้นมาแล้วเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ หลังจากได้พบและติดต่อกับใต้เท้าเก๋อมาระยะหนึ่ง นางมักรู้สึกอยู่ตึงๆ ว่า เขามีลักษณะบางอย่างที่คุ้นเคยอย่างน่าประหลาดแต่กลับพูดไม่ถูกกว่า คืออะไร แต่พอได้พบกันที่หอหนึ่งฉางในครั้งนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจาก ที่นางถูกอีกฝ่ายดึงตัวเข้าไปหาอย่างแรงนั้น นางก็ตระหนักได้ทันทีว่า เก๋อชิงหยวนชายหนุ่มที่ดูสุภาพสุขุมอ่อนโยนผู้นี้คล้ายคลึงกับใคร

แม้รูปร่างหน้าตาและอายุของพวกเขาจะแตกต่างกัน แต่แววตา ที่ทอประกายความทะเยอทะยานและความมุ่งมั่นมาดปราวณาในดวงตาคู่นั้น ของชายหนุ่มช่างละม้ายคล้ายคลึงกับคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มังกรวารีอันสูงส่ง ทำนองนั้นไม่ใช่หรือไร

ในตอนนั้นนางได้ช่วยบุรุษคนหนึ่งซึ่งเป็นคนเช่นใดก็มีอาจรู้ได้ โดยไม่เจตนา เมื่อก่อนอยู่แต่ในตำหนักใน เพียงปกป้องตนเองให้ดีเป็นพอ แต่ ณ เวลานั้นเนี่ยชิงหลินตระหนักถึงความน่ากลัวของการอยู่ในวังวน แห่งอำนาจแล้ว มันส่งผลกระทบอย่างรุนแรงจริงๆ ประหนึ่งว่าดิ่งเส้นผม

เพียงเส้นเดียวแต่สะท้อนไปทั่วร่าง การกระทำโดยไม่ได้ตั้งใจครั้งนั้น จะนำมาซึ่งบทลงโทษเช่นไร ไม่มีใครสามารถคาดเดาได้เลย

ไม่ว่าเหตุการณ์ไฟไหม้ครั้งใหญ่ที่ตำหนักข้างจะเกี่ยวข้องกับใต้เท้าเกอ ผู้มั่งมั่งจะฟื้นฟูความชอบธรรมของสกุลเนี่ยหรือไม่ แต่สัญชาตญาณของ เนี่ยซิงหลินเพียงบอกตนเองอย่างสุดชีวิตว่าชายหนุ่มผู้เฒ่าที่อาจน่ากลัว ยิ่งกว่าท่านราชครูเสียอีก...

ขณะที่เนี่ยซิงหลินกำลังคิดอยู่ว่าจะส่งนางกำนัลตัวน้อยออกจาก ตำหนักของตนอย่างไรดีถึงจะแนบเนียนไม่เผยพิรุณใดๆ นางก็ได้รับ เทียบเชิญไปหนึ่งโดยไม่คาดคิด

ยงเหอห้องที่เดินทางไกลแล่นอยู่ข้างนอกมาเป็นเวลานานในที่สุด ก็กลับจวนเสียดี อีกทั้งใกล้จะถึงงานฉลองวันเกิดครบรอบห้าสิบปีของเขา แล้วด้วย เนื่องจากวันเกิดของชายายงเหอห้องนั้นห่างจากวันเกิดของท่านอ่อง เพียงไม่กี่วัน พวกเขาจึงตัดสินใจจัดงานพร้อมกันในคราวเดียวเพื่อแสดงให้เห็นว่าถึงแม้ทั้งคู่จะพรากจากกันเป็นเวลานาน แต่ความรักฉันสามีภรรยา ของพวกเขายังคงลึกซึ้งดุจเดิม ดังนั้นจึงส่งเทียบเชิญไปยังจวนขุนนางต่างๆ โดยเชื้อเชิญพวกเขาเหล่านั้นพร้อมทั้งคนในครอบครัวมาร่วมงานเลี้ยง ฉลองวันเกิดที่จวนอ่องด้วยกัน

หากเป็นผู้อื่นคงเห็นว่าไม่มีใครเหมาะที่จะจัดงานเลี้ยงในช่วงเวลา เช่นนี้ แต่ยงเหอห้องเป็นคนรักอิสระไม่สนกฎเกณฑ์มาตั้งแต่ยังหนุ่ม แม้ เขากับเว่ยเหลิ่งเหยาจะอายุห่างกัน แต่อุปนิสัยใจคอของคนทั้งสอง กลับคล้ายคลึงกันมาก ในเมื่ออาจารย์ผู้มีบุญคุณต้องการจัดงานเลี้ยง เว่ยเหลิ่งเหยายอมเห็นแก่หน้าของอีกฝ่ายอย่างแน่นอน เดิมทีเว่ยเหลิ่งเหยา

ไม่คิดจะให้องค์หญิงออกจากวัง แต่ครั้งมาคิดดูอีกทีในเมื่อตนก็ไปด้วย คงไม่น่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นได้ พานางออกไปพักผ่อนหย่อนใจบ้างก็ดี เหมือนกัน

ในวันเลี้ยงฉลองวันเกิดของยงเหอฮองและชายา เนี่ยซิงหลิน เตรียมตัวเสร็จแล้วก็ขึ้นรถม้าไป แต่กลับเห็นราชครูเว่ยขี่ม้าเฝ้าเข้าเยี่ยม ตัวหนึ่งทะยานเข้ามาทางหน้าประตูวังอย่างเร่งรีบ นางเลิกม่านรถม้าขึ้น เล็กน้อยมองไปยังราชครูเว่ย

ราชครูเว่ยส่งยิ้มให้นางครู่หนึ่ง พอพลิกตัวลงจากหลังม้าได้ก็ก้าวพรวด ขึ้นไปบนรถม้าทันที

เขาง่วนอยู่กับงานราชกิจมาหลายวันจนไม่มีเวลาแวะไปดู องค์หญิงน้อยในตำหนักเฟิงฉูเลย วันนี้พอได้พบหน้าก็รู้สึกคิดถึงเหลือเกิน เหมือนกับว่าห่างกันไปนานสามสัปดาห์เลยก็ว่าได้

พอขึ้นรถม้าแล้วเขาก็ประทับจบบนหน้าผากนูนอ้อมเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ของนางอย่างหนักหน่วง ก่อนจะพูดขึ้นว่า "ได้ยินชั้นหมั้วหมั้วบอกว่า พระวรกายขององค์หญิงคล่องแคล่วกระฉับกระเฉงดีแล้วใช่หรือไม่พะยะค่ะ"

เนี่ยซิงหลินถูกถามก็รู้สึกกระดากอายทันที จึงได้แต่พูดเสียงเบาว่า "นึกว่าท่านราชครูจะถามเรื่องสำคัญอะไรเสียอีก เหตุใดพอขึ้นรถม้ามาก็ถามเรื่องส่วนตัวของสตรีกันแล้ว ชั้นหมั้วหมั้วยอมรู้ดีกว่าช้า นางว่าอย่างไร ก็ว่าตามนั้นนั่นล่ะ"

แต่ในใจของเนี่ยซิงหลินกลับป่นว่า ชั้นหมั้วหมั้วผู้นี้ก็ไม่รู้ว่าเมื่อวาน ไปกินอะไรผิดสำแดงมาถึงได้อาเจียนและท้องเสียตั้งแต่เช้าจนมาด้วย ไม่ได้ แต่ป่วยถึงเพียงนั้นแล้วยังอุตส่าห์แวะไปรายงานให้ท่านราชครูทราบอีกนะว่าระดูของข้าหมดแล้ว ช่างปฏิบัติหน้าทีอย่างซื่อสัตย์

ขยันขันแข็งเสียจริงเชียว!

ราชครูเว่ยฟังออกถึงความไม่พอใจของเนียซิงหลิน จึงยิ้มน้อยๆ "คืนนี้หลังเสวยพระกระยาหารค่ำในงานเลี้ยงเสร็จแล้ว องค์หญิงไม่ต้องเสด็จกลับตำหนักหรือพะยะคะ กระทบอมพางค์หญิงกลับไปเที่ยวด้วยกันเลยดีกว่าหรือไม่"

แม้จะเป็นคำถาม แต่เนียซิงหลินกลับแจ่มแจ้งดีว่าราชครูเว่ยไม่มีเจตนาที่จะถามเลยสักนิด ในใจนางหนักอึ้งขึ้นมาเล็กน้อย นางยอมรับรู้ได้เป็นธรรมดาว่าคำขอของราชครูเว่ยที่ให้ไปค้างคืนที่จวนของเขา ในคืนนี้หาใช่คำพูดหยอกเย้าแหย่เล่นเฉกเช่นครั้งก่อนๆ ไม่

ราชครูเว่ยเหยียดนิ้วเรียวยาวออกไปเซยคางของนางที่ก้มหน้างูดอยู่ ให้เงยขึ้นเล็กน้อย แล้วจู่ๆ ก็ล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อหยิบเอาสร้อยเงินเส้นหนึ่งออกมา สร้อยเงินนี้มีจี้พระโพธิสัตว์กวนอินหยกชิ้นหนึ่งห้อยอยู่ มีรอยร้าวเล็กน้อยบนจี้หยกนั้น ทว่าได้รับการซ่อมแซมอย่างประณีตละเอียดลออด้วยทองคำเป็นลายเส้นบางๆ "จี้หยกนี้เป็นมรดกตกทอดจากมารดาของกระทบ่อม ตอนนั้นนางสวมให้กระทบ่อมเองกับมือก่อนที่กระทบ่อมจะออกเดินทางไปทำภารกิจประจำการยังชายแดน และจี้หยกนี้ก็เคยรับลูกธนูที่เกือบปลิดชีวิตกระทบ่อมในสนามรบไว้ด้วย บัดนี้กระทบ่อมสวมสร้อยจี้หยกนี้ให้องค์หญิง หวังว่ามันจะสามารถปกป้องคุ้มครององค์หญิงให้พ้นจากภยันตรายได้ ประสบแต่ความสงบสุขทุกเมื่อทุกเวลาพะยะคะ"

นี่คือวิธีแสดงความรักความเสน่หาอีกรูปแบบหนึ่งที่ราชครูเว่ยได้เรียนรู้จากหนังสือนิยายรักประโลมโลก ที่แต่ก่อนที่ชายหญิงจะมีสัมพันธ์ก็ซึ่งยังต้องแลกเปลี่ยนของแทนใจกันก่อนถึงจะเอาชนะใจหญิงสาวได้ บัณฑิตยากจนทั้งหลายไม่อาจมอบทองหรือเงินได้ ส่วนใหญ่จึงมอบ

สิ่งของที่เป็นมรดกตกทอดของครอบครัว เช่นพัสดุที่ที่พบได้หรือของอื่นๆ
ทำนองนั้น

เพียงแต่ด้วยวิธีนี้ก็กลับเผยให้เห็นข้อเสียเปรียบของราชครูเว่ย
ครอบครัวของเขาจ่ำรวยเกินไป มีสมบัติมากมายนับไม่ถ้วน ของชิ้นใดเล่า
จะสามารถแสดงถึงความจริงใจของเขาได้ดีที่สุด คิดไปคิดมามีเพียง
ของสิ่งนี้นั่นแหละที่เหมาะสมคู่ควรกับภารกิจอันใหญ่หลวงครั้งนี้!

เนี่ยชิงหลินคิดไม่ถึงว่าของเก่าๆ ชิ้นนี้จะมาถึงปานนี้ได้ จึง
เงยหน้าขึ้นน้อยๆ เผยความตกตะลึงแถมประหลาดใจอยู่สักหน่อย

"เดิมทีกระหม่อมคิดเอาไว้ว่าผ่านไปอีกสักพักจะออกพระราชโองการ
ให้องค์หญิงทรงหมั้นหมายกับกระหม่อม แต่ทูตชาวซงหยูที่จู่ๆ มายื่น
ข้อเสนอขอพระราชทานการอภิเษกสมรสยังอยู่ในเมืองหลวง หากประกาศ
ข่าวการหมั้นหมายออกไปในเวลานี้ ย่อมเป็นการฉีกหน้าพวกซงหยู
โดยตรงจนถึงขั้นแตกหักกันได้ จึงจำต้องรอไปอีกสักกระยะหนึ่ง แต่
กระหม่อมเป็นคนใจร้อน รอนานถึงเพียงนั้นไม่ไหวหรือพะยะคะ
หวังเพียงว่าองค์หญิงจะไม่เข้าพระทัยผิดในความจริงใจของกระหม่อม
ตอนออกจากจวนกระหม่อมได้สั่งให้หัวหน้าผู้ดูแลหลิตรเตรียมเตียงแดง
และโคมมวงคลไ่ว้ที่คฤหาสน์หลังใหญ่ด้านนอกที่แยกออกมาต่างหาก
เรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องกราบไหว้ฟ้าดินก่อน ถึงจะเข้าห้องหอกับ
องค์หญิงได้อย่างถูกต้องพะยะคะ"

ครั้นเห็นแม่นางน้อยที่อยู่ตรงหน้าเบิกตากว้างอย่างตะลึงลาน
ราชครูเว่ยก็ไม่อาจอดทนได้อีกต่อไป โนม้ตัวลงไปประกระบิมีฝ่าปกบอบบาง
นุ่มละมุนนั่นอีกครา สิ่งที่เขาไม่ได้บอกเนี่ยชิงหลินก็คือเขาจะออกเดินทาง
ไปยังหนานเจียงในวันพรุ่งนี้แล้ว องค์หญิงชี้เคอส่งจดหมายลับมาแจ้งว่า

จู่ๆ กองทัพของพี่ชายนางก็ได้รับอาวุธเพิ่มมาจำนวนหนึ่ง แต่ละอัน ล้วนคมกล้าทรงพลังเป็นพิเศษ ทำให้ชนเผ่าที่นางร่วมมือด้วยบาดเจ็บล้มตายมากมายนับไม่ถ้วน

ราชครูเว่ยรู้้อยู่แ่ใจว่าหากไม่สามารถรักษาขวัญกำลังใจของชนเผ่าต่างๆ ในหนานเจียงได้ทันท่วงทีละก็ เกรงว่าหนานเจียงอ้องจะยิ่งกำเริบเสิบสานเรื่องอำนาจเบ็ดเสร็จเพียงผู้เดียว และความพยายามทั้งหมดที่ได้ทุ่มเทมาตลอดในช่วงที่ผ่านมานี้ก็คงล้มเหลวไม่เป็นท่า ชะรอยว่า... แหล่งที่ซ่อนแห่งเหล็กคุณภาพสูงที่ถูกขโมยไปชุดใหญ่ นั้นพอคาดเดาได้รางๆ แล้วว่าอยู่ที่ใด สถานการณ์ทางหนานเจียงมีความซับซ้อน การใช้พิรบบสื่อสารส่งข่าวก็ยุ่งยากเกินไป เขาจำต้องเดินทางไปจัดการด้วยตนเองสักครา

แต่ไม่รู้ว่าการออกเดินทางของเขาคราวนี้จะได้กลับมาเมื่อไร เขาไม่อาจให้แม่นางน้อยผู้นี้อยู่ข้างกายได้ จึงต้องใช้เวลาอย่างอบอุ่นร่วมกันในคำคืนนี้เสียก่อน แล้วค่อยจุมพิตอำลาสวามผู้เป็นที่รักซึ่งนอนหลับไหลไปในความฝันก่อนเดินทางจากไป...

จวนของยงเหออ้องั้นหฐุหราช่างามเกินธรรมดาสามัญ ทั้งสองด้านของสิงโตหินที่ดูองอาจห้าวหาญมีเส้าหินลายดวงตาทั้งหมดห้าสิบต้น ข้อกำหนดของการก่อสร้างบ้านเรือนในเมืองหลวงนั้นเข้มงวดเอากการก่อสร้างสิ่งต่างๆ ในดินแดนภายใต้ฝ่าเท้าของโอรสสวรรค์ย่อมไม่อาจล่วงล้ำธรรมเนียมปฏิบัติได้ การวางสิงโตหินเรียงรายต้อนรับผู้ทีลงจากหลังม้าจำนวนมากถึงเพียงนี้เป็นสิ่งที่จวนอ้องท้าวไปไม่สามารถจัดวางได้

แขกผู้มีเกียรติทุกคนทยอยลงจากรถม้าและเกี่ยวกันทีละคนๆ แล้ว

เดินเข้าไปในจวน

ขณะที่ลงจากรถม้าเหยียดหลังหันหลังกลับไปเห็นนางกำนัลที่กำลังขยับเก้าอี้เตี้ยสำหรับลงจากรถม้าเข้าพอดี ก่อนจะพบว่าเป็นชิวเอ๋อรันนั่นเอง นางอดแปลกใจไม่ได้ว่าวันนี้นางกำนัลผู้นี้ก็ติดตามมาที่นี้ด้วยหรือ แม้จะรู้สึกไม่พอใจอยู่ครั้นครั้น กระนั้นนางก็จำต้องระงับความไม่พอใจนั้นไว้แล้ว เดินเข้าไปในประตูจวนอ่องพร้อมกับนางกำนัลที่ตามเสด็จมาด้วย

ราชครูเว่ยและองค์หญิงหย่งอันมาสายเล็กน้อย คนหนึ่งเดินนำหน้า คนหนึ่งเดินตามหลัง ขณะที่คนทั้งสองเข้าไปในห้องจัดเลี้ยงรับรองแขก ทูกคนต่างพากันเงยหน้าขึ้นมอง

ราชครูเว่ยเดินเข้ามาก่อน เขาสวมชุดคลุมยาวสีขาวยาวเบา สายรัดเอวที่กว้างผูกกระชับรัดรอบเอวที่ตั้งตรง ด้านนอกคลุมทับด้วยเสื้อคลุมผ้าโปร่งสีเทาอ่อน เสื้อผ้าที่สวมใส่ในฤดูร้อนซึ่งบางเบาเช่นนี้ กลับยิ่งขับเน้นรูปร่างที่แข็งแกร่งและกล้ามเนื้อกำยำล่ำสันของราชครูเว่ย ให้โดดเด่นกว่าเดิม แม้รูปโฉมที่งดงามคมคายราวกับภาพวาด ดวงตาและคิ้วที่งดงามได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางเผยขึ้นน้อยๆ รวมถึงพัดคลี่ที่ทำจากหยกเขียวซึ่งถืออยู่ในมือจะทำให้เขาดูผ่อนคลายก็ตาม กระนั้นสีหน้าท่าทางอันผ่อนคลายดังกล่าวก็ไม่อาจบดบังความน่าเกรงขามสง่าผ่าเผยของนักรบผู้ห้าวหาญที่แผ่ออกมาได้

เขาเดินมาถึงประตูห้องโถงแต่ไม่ได้รีบร้อนที่จะก้าวเข้าไป ทว่ากลับหยุดฝีเท้าอยู่ด้านข้างแล้วค้อมศีรษะลงเล็กน้อยเพื่อรอให้องค์หญิงที่อยู่ด้านหลังตนเดินเข้าไปก่อนอย่างอดทน

บรรดาใต้เท้าและผู้อาวุโสที่อยู่ในงานเลี้ยงส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสได้พินิจองค์หญิงองค์นี้ซึ่งมีหน้าตาคล้ายคลึงกับฮ่องเต้เหลือเกินอย่างถนัดถนี่

เสียที่ บัดนี้ไม่มีขึ้นบันไดในราชสำนักเป็นลิ่งกีดขวางแล้ว พวกเขาจึงมองเห็นรูปปลั๊กชนิดอื่นส่งางามขององค์หญิงได้อย่างชัดเจน

วันนี้องค์หญิงน้อยสวมชุดกระโปรงคาดอกสีเหลืองอ่อน ด้านนอกคลุมทับด้วยผ้าไหมโปร่งบางเบาสีเดียวกัน นางยังคงเกล้าผมตามแบบทรงผมของสตรีในวังที่สุดแสนจะเรียบง่าย ประดับด้วยปิ่นปักผมกระจุกกระจิมทว่าส่งางาม เผยให้เห็นหน้าผากนวลเนียน

เนี่ยซิงหลินเองก็เซ็ดหลายจากบทเรียนครั้งก่อนที่วัดหนานเซียง วันนี้มีคนมากหน้าหลายตา ราชครูเว่ยเองตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ไฟไหม้ที่ตำหนักเย็นครั้งใหญ่ก็เหมือนถูกไฟลนอยู่ตลอดเวลา นางเป็นคนรู้กาลเทศะมาแต่ไหนแต่ไร มีหน้าซำเหตุการณ์อันน่าสลดใจก็เพิ่งเกิดขึ้นในเขตตำหนัก ถึงแม้ท่านราชครูจะเพียรพยายามปิดข่าวไม่ให้ลือสะพัดออกไปและทุกคนก็แสร้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม แต่คนที่ตายก็เป็นวงศัวงวนวั้นเครือของนาง แล้วนางจะแต่งกายทำผมอย่างหรูหรางามเลิศล้ำได้อย่างไรกัน ทว่าด้วยการแต่งกายที่เรียบง่ายสบายตาเช่นนี้กลับทำให้นางดูโดดเด่นท่ามกลางกลุ่มสตรีที่แต่งกายด้วยอาภรณ์ชุดคาดประทีนโฉมกันอย่างจัดจ้าน ดูดั่งสายลมเย็นในคิมหันตฤดูที่พัดโชยเข้ามาในห้องโถง ทำเอาดวงตาของทุกคนเป็นประกายเจิดจ้าทันที

ขณะที่ทุกคนมองราชครูเว่ยค้อมเอวลงเล็กน้อยพร้อมกับผายมือเชิญองค์หญิงไปนั่งในหมู่สตรีอยู่นั้น พวกเขาู้สึกเพียงว่าชายหญิงคู่นี้ดูงดงามเกินกว่าจะละสายตาได้ ชายหนุ่มดูจืดจางกรีนหม่มบุรุษ หญิงสาวนั้นไซ้รู้ดูจืดจางหงสีในหมู่สตรี...

หลังจากพาองค์หญิงไปยังที่นั่งของแขกสตรีแล้ว ราชครูเว่ยถึงค่อยเดินวกกลับมา ไปหาวงษ์จางหวงที่กำลังสนทนาปราศรัยกับแขกคนอื่นๆ อยู่

จนกระทั่งเดินเข้าไปใกล้เขาก็สังเกตเห็นได้ในทันทีว่าอาจารย์ผู้มีบุญคุณที่ไม่ได้เห็นหน้าค่าตากันมานานฝ่ายผมลงไปมากทีเดียว รูปร่างกำยำบึกบึนแต่ก่อนตอนนี้กลับผอมแห้งเหมือนลำไผ่สวมเสื้อผ้ามืดก่อนแงงโง่งงงงชอบกล

"ข้าขออวยพรให้ท่านอ่องมีโชคคลาภวาสนาดุจดังทะเลบูรพา ไม่ได้พบกันเสียนาน ท่านอ่องสบายดีหรือไม่ขอรับ" ราชครูเว่ยยกกล่าวพลางยิ้มน้อยๆ

ยงเหออ่องยิ้มตอบพลางเชิญราชครูเว่ยไปนั่งบนเก้าอี้ตำแหน่งประธานของงาน ไม่นานงานเลี้ยงก็เริ่มขึ้น เสียงชนจอกดื่มฉลองกันอย่างครื้นเครง ทำให้บรรยากาศดูคึกคักมีชีวิตชีวายิ่งนัก

แม้แขกเหรื่อสตรีและบุรุษจะถูกจัดแยกกันเป็นสองห้องโถง แต่ก็มิเพียงมานลุกบัดกันไว้เท่านั้น เนี่ยซิงหลินมองไปปราดหนึ่งก็เห็นเกอชิงหยวนซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะจัดเลี้ยงไม่ไกลออกไป

เขานั่งอยู่ที่ด้านข้างของโต๊ะ ถึงแม้จะอมยิ้มชนจอกสูรากับบรรดาใต้เท้าทั้งหลายที่ร่วมโต๊ะเดียวกันก็จริง แต่นัยน์ตาคู่นั้นกลับคอยเหลือบมองมาทางนางด้วยสายตาเจือแววเย็นซาอยู่สักหน่อย

เห็นที่ชีวเออร์คังได้ถ่ายทอดความตั้งใจของนางให้เกอชิงหยวนทราบแล้วกระมัง

ราชสกุลเนี่ยที่พำนักอยู่ในตำหนักเย็นประสพเคราะห์ร้ายอันน่าสลดใจ คิดว่าทุกคนล้วนปักใจเชื่อไปแล้วว่าเป็นฝีมือของเว่ยเหลียงเหยาแน่ ในเวลานี้ได้ทำเกอซิ่นมือเข้าช่วยเสมือนฟางเส้นสุดท้ายที่ลอยเข้ามาในขณะที่เรือกำลังจะจมก็ไม่ปาน ว่ากันตามหลักแล้วฮ่องเต๋นน้อยผู้ถูกเหตุการณ์ไฟไหม้ครั้งใหญ่ทำให้ตกใจจนขวัญกระเจิง

ยอมต้องรีบไขว่คว้าโอกาสนี้ไว้ให้แน่น อยากหลบหนีออกจากวังทันที
แทบใจจะขาดเลยทีเดียว

แต่นางกลับปฏิเสธอย่างเด็ดขาด แล้วจะให้ใต้เท้าเก๋อมีสีหน้าที่ดี
ได้อย่างไรกันแล้ว เห็นที่เขาคงคิดว่านางยอมศิโรราบต่ออำนาจของราชครูเว่ย
และเต็มใจร่วมมือกับคนชั่วไปแล้วกระมัง

เนี่ยชิงหลินค่อยๆ ถอนสายตากลับมา และค่อยๆ ละเลียดจิบสุรา
ในจอกของตนไปพลางๆ ช่วงเวลาหลังงานเลี้ยงก็ครึกครื้นเหลือเกิน
ท่านฮ่องได้เชิญคณะละครจำนวนไม่น้อยมาร่วมสร้างความสนุกสนาน
ครั้นครองในวันนั้นด้วย

ทว่าใจของราชครูเว่ยได้ลอยไปยังเรือนอีกแห่งหนึ่งเสียแล้ว ขณะที่
เขากำลังลุกขึ้นเพื่อกล่าวอำลาขอตัวกลับก็เห็นองค์หญิงที่ดูเหมือน
ทงถุทธ์สุราไม่ค่อยได้สักเท่าใดถูกนางกำนัลพุงไว้ โดยมีหลินเมี่ยวเชิง
เดินนำทางพาเข้าไปพักผ่อนยังห้องด้านใน

ดังนั้นเขาจึงนั่งลงต่อ คิดในใจว่า รอให้ไข่มุกมังกรสว่างเมาเสียก่อน
แล้วค่อยกลับก็ยังไม่สาย

เพียงแต่การรูดครั้งนี้ผ่านไปหนึ่งกำนัลแล้วก็ยังไม่เห็นองค์หญิง
ออกมาเสียที

เว่ยเหลิ่งเหยาชักสงสัยหรรณีใจว่ามีบางอย่างผิดปกติ เขาจึงเดินตรงลี้ว
ไปหาชายายงเหอฮ่องโดยไม่สนใจมารยาทเรื่องการแบ่งแยกกระหว่าง
ชายหญิงอีกต่อไป แล้วพูดขึ้นว่า "ตอนที่องค์หญิงเสด็จออกจากวังนั้น
ฮ่องเต้ทรงกำชับไว้เป็นพิเศษว่าไม่ให้เสด็จกลับวังซ้ำเกินไป ไม่ทราบว่
ชายายงเหอฮ่องจะเชิญองค์หญิงออกมาได้หรือไม่"

ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้นก็เห็นว่าองค์หญิงถูกนางกำนัลผู้หนึ่ง

ประคองออกจากห้องโถงไปพอดี ดูเหมือนว่ากำลังจะชิงขึ้นรถม้าไปก่อนถึงแม้จะเห็นเพียงด้านหลัง แต่อาภรณ์สีเหลืองอ่อนบนร่างนั้นก็ไม่มีผิดคนไปได้ง่าย ๆ แน่

ราชครูเว่ยคิดในใจ นี่ดีมีไ้ไปมากน้อยเพียงใดกันนะ ยังไม่ทันได้ล่ำลา ก็จะถูกไปเช่นนี้เลยหรือ

ในใจราชครูเว่ยจึงตั้งโกรธทั้งหงุดหงิด หลังจากกล่าวลาท่านอ่องแล้วก็เดินตามออกไปด้วย

องค์หญิงขึ้นรถม้าไปแล้ว หน้าจวนอ่องมีคนอื่นเดินเข้าเดินออกจึงไม่เหมาะที่จะตามขึ้นรถม้าไปด้วย ราชครูเว่ยจึงพลิกตัวขึ้นหลังม้าแล้วขี่ม้านำหน้ารถม้าที่ตามมาด้านหลังไปอย่างช้า ๆ จนมาถึงคฤหาสน์หลังใหญ่ ด้านนอกที่แยกออกมาต่างหากของตน

หัวหน้าผู้ดูแลหลวยยืนรอที่หน้าประตูด้วยความเคารพอยู่ก่อนแล้ว พอเห็นว่าราชครูเว่ยมาถึงแล้วเขาก็สั่งให้คนเปิดประตู สามารถมองเห็นว่าภายในคฤหาสน์ประดับประดาตกแต่งด้วยโคมไฟและผ้าหลากสีสันดูคึกคักมีชีวิตชีวายิ่งนัก

ท่านราชครูยิ้มน้อย ๆ แล้วพลิกตัวลงจากหลังม้า เตรียมไปอ้อมองค์หญิงที่อยู่ในรถม้าลงมา

ดูเหมือนว่าองค์หญิงจะหลับสนิทไปแล้ว ศีรษะของนางก้มลงเล็กน้อย พิงอยู่กับผนังรถม้า

ราชครูเว่ยหัวเราะเบา ๆ พลังยื่นมือไปอ้อมนาง

แต่ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่าร่างที่มีมือของเขาสัมผัสโดนนี้ไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว! ไม่นุ่มนวลพอ ไม่เบาพอ แววดตาของเขาเย็นเยียบขึ้นมาทันที พร้อมกับเอื้อมมือไปเชยไปหน้าขององค์หญิงขึ้นมา...

ในอ้อมแขนของเขาไซ่องค์หญิงที่ใดกัน แต่เป็นหลินเมียวเซิง ที่สลบไสลไม่ได้สติต่างหากเล่า! ราชครูเว่ยโยนนางกลับเข้าไปในรถม้า อย่างแรงทันที แล้วคว้าตัวนางกำนัลที่เมื่อครู่พุงองค์หญิงไว้ ตะคอกถาม อย่างดุตันว่า "นางป่าวสารเลว! องค์หญิงอยู่ที่ใด!"

ใบหน้าเล็กกระจุกกระจิมของชีวเอ๋อร์พลันแสบเยิ้มแสนชั่วร้าย ออกมาให้เห็น "องค์หญิงทรงไม่ยากทนต่ออาการกดขี่ข่มเหงของโจรชั่ว อย่างเจ้าหรือก นางคิดแผนไว้เรียบร้อยแล้วตั้งแต่เช้า ตอนนี้นาง ได้รับอิสรภาพกลับคืนมา ไปหาคนรักของนางแล้ว เจ้าสุนัขหัวขโมย เสิญฝินหวานไปเถอะ! องค์หญิงจะทรงยอมให้คนที่มิภูมิหลังต่ำต้อยอย่างเจ้า มาเกลือกกั้วด้วยได้อย่างนั้นหรือ" พูดจบก็หัวเราะเยาะดังลั่น

สีหน้าของเว่ยเหลิ่งเหยาเย็นชาราวกับน้ำแข็งพันปี เขาเอื้อมมือไป ชักดาบขององค์รัชชออกมา "พูด! นางไปที่ใด"

ชีวเอ๋อร์ผู้นั้นยิ้มพลางมองดาบที่กดอยู่บนคอของตน ทันใดนั้นก็กัด ยาพิษที่อยู่ในปากของตนเองแล้วชักกระตุกอยู่สองสามครั้งก่อนขาดใจตาย เว่ยเหลิ่งเหยา มองนางกำนัลที่ล้มลงกับพื้นอย่างเกรี้ยวกราดดุตัน แล้ว ช้อนสายตาขึ้นมองประตูเรือนที่ประดับประดาด้วยสีแดงแห่งความรื่นเริง นัยน์ตาเยียบเย็นของเขาค่อยๆ ถูกแทนที่ด้วยความโกรธจนแดงกำไปหมด

เขาตวาดเสียงดังลั่นพร้อมเงื้อมดาบขึ้นแล้วฟันฉับไปที่ศิระระของ นางกำนัลที่สมควรตายนับพันครั้งนั้นจนขาดสะบั้นแล้วตะกระเด็นออกไป ทันที ก่อนจะตะโกนด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดว่า "ส่งคนไปปิดประตูเมือง แล้วกลับไปทิววนอ่องค้นหาให้ทั่ว ต้องหาตัวองค์หญิงให้เจอให้ได้!"

ขณะที่ถนนในเมืองหลวงทุกสายถูกกลุ่มเจ้าหน้าที่และทหาร

เข้ายึดครองอยู่นั้น เนี่ยซิงหลินที่รู้สึกมีนุงๆ งงๆ อยู่ก็ค่อยๆ ได้สติรู้สึกตัว นางสัมผัสได้ถึงมือใหญ่ที่เย็นเยียบข้างหนึ่งกำลังเคลื่อนไหวไปมาตรงลำคอ ของนาง...

เนี่ยซิงหลินค่อยๆ ลืมตาขึ้น แล้วก็เห็นเกอซิงหยวนกึ่งนอนกึ่งเอนอยู่ ข้างกายของนาง ดวงตาล้ำลึกของเขาทอดประกายชั่วร้าย ฝ่ามือใหญ่ข้างนั้น กำลังลูบไล้อย่างจบบ้างไล่ลงไปจากลำคอจนเกือบถึงผิวผ่องตรงหน้าอก ของนาง

เนี่ยซิงหลินถึงกับสะดุ้งเฮือก ดันรนผลักมือของเขาออกไป พร้อม เบิกตากว้างมองสำรวจไปรอบๆ แต่กลับพบว่าที่นั่นหาใช่จวนอ๋องไม่ จึง ถามว่า "นี่ข้าอยู่ที่ใดกัน ไฉนได้ทำเกอถึงได้บังอาจเช่นนี้!"

เกอซิงหยวนจับมือเนี่ยซิงหลินไว้แล้วเลื่อนมาที่ใต้จมูกของตนพลาง สูดกลิ่นหอมจากปลายนิ้วของหญิงงามอย่างแผ่วเบา "องค์หญิงทรงอยู่ บนเรือ กระหม่อมช่วยองค์หญิงให้หลุดพ้นจากมือเจ้าโจรเว่ยตามที่สัญญาไว้ เพียงแต่ไม่ทราบว่าคุณหญิงจะทรงซาบซึ้งในบุญคุณและตกรางวัลให้ กระหม่อมด้วยคำคืนอันแสนอบอุ่นได้มานั้หรือ ให้ได้สุขสมอารมณ์หมาย หรือไม่พะยะคะ"

60

เมื่อได้ยินประโยคนี้นี้อยิ่งหลินก็เปิดปากขึ้นเล็กน้อย รวากับซึ่งใจ อยู่คู่หนึ่ง ถึงแม้นางจะรู้สึกได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเก๋อชิงหยวนค่อนข้าง ผิดแปลกไป แต่เก๋อชิงหยวนในสภาพเช่นนี้ช่างเหนือความคาดหมาย ของนางโดยแท้ ผ่านไปสักพักปลายจมูกของนางก็ค่อยๆ แดงเรื่อขึ้นพลง เอ่ยว่า "พี่อาซีโกรธข้าแล้วหรือ"

เก๋อชิงหยวนได้ยินดังนั้นก็ตัวแข็งที่อเล็กน้อยทันที 'อาซี' เป็น ชื่อที่มารดาตั้งให้เขา สมัยเด็กตอนที่เล่นกับองค์ชายสิบสี่นั้น องค์ชายน้อย ก็เรียกชื่อเขาโดยเลียนแบบแม่นมที่อยู่ข้างๆ ว่า 'พี่อาซี' น้ำเสียงน่ารัก แบบเด็กๆ ของอีกฝ่ายในตอนนั้นทำให้เขาแอบหอมแก้มองค์ชายตัวน้อย องค์นี้ด้วยความเอ็นดูไปหลายครั้งเลยทีเดียว

"องค์หญิงทรงไม่ยอมเปิดเผยตัวตนของพระองค์กับกระหม่อม มาโดยตลอด เหตุใดตอนนี้ถึงได้เรียกอีกชื่อของกระหม่อมขึ้นมาเล่าพะยะค่ะ"

เก๋อชิงหยวนพุดพลงยื่นมือใหญ่ออกไปดึงตัวเนี่ยซิงหลินเข้ามาชิดตนเองทันที ก่อนใช้มืออีกข้างหนึ่งบีบคางอันบอบบางของนางไว้โดยไม่ได้ออกแรงมากนักเพื่อบังคับให้นางเงยหน้าขึ้นมา

"ตอนที่นางกำนัลมาหาข้าฉัน ในวัง... เพิ่งเกิดเหตุการณ์น่าสลดใจขึ้น หากข้าหลบหนีไปจริงๆ เจ้าโจรเว่ยผู้นั้นจะต้องแกะรอยสาวมาถึงตัวท่านได้ อย่างแน่นอน ข้ารู้ว่าพี่อาซีเป็นห่วงสถานการณ์ของข้า แต่ครอบครัวของพี่อาซีเบื้องบนขึ้นไปมีบิดาที่แก่ชรา เบื้องล่างลงมามีทั้งน้องสาวน้องชายที่ยังอายุน้อยอยู่ ข้าจะเห็นแก่ตัวทำให้ท่านต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วยได้อย่างไรกัน"

เมื่อเห็นเนี่ยซิงหลินที่ขอบตาเริ่มแดงเรื่อ ดวงตาลึกดำของเก๋อชิงหยวนก็ดูใบไหวเล็กน้อย ก่อนจะยกมูมปากข้างหนึ่งขึ้นพลงแผ่ยิ้มๆ "เป็นเช่นนี้จริงหรือพะยะคะ ดูจากท่าทางของเจ้าโจรเว่ยนั่นที่พะเน้าพะนอ คอยเอาอกเอาใจองค์หญิงไปเสียทุกเรื่องแล้ว เขาคงได้ลิ้มรสองค์หญิงไปแล้วเป็นแน่แท้ กระหม่อมได้ยินมาว่าทุกครั้งที่ราชครูเว่ยเข้าไปในห้องบรรทมขององค์หญิงเป็นต้องอิงแอบไถ่อยู่บนตั่งสักหนึ่งถึงสองชั่วยามอยู่ร่ำไป หากองค์หญิงใส่พระทัยพี่อาซีของพระองค์จริงๆ เหตุใดถึงได้ทรงปฏิบัติอย่างลำเอียงเช่นนี้เล่าพะยะคะ"

เนี่ยซิงหลินกะพริบตาที่แดงกำ จู่ ๆ ก็ยื่นมือออกไปหยิกไบบหน้าหล่อเหลาของเก๋อชิงหยวนโดยไม่ได้ออกแรงมากนัก เก๋อชิงหยวนหรือตาลงปล่อยให้นางหยิกตามใจ "องค์หญิงทรงกำลังทำอะไรพะยะคะ"

"ข้าอยากຽ้ນักเสียว่าใครกันที่ปลอมตัวเป็นพี่อาซี ถึงได้กล่าววาจาบัดสีพรอค์นี้ออกมาได้ ข้ายังบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่ได้มีอะไรกินเลยกับเจ้าโจรเว่ยนั่นเสียหน่อย! ท่านกล่าววาจาเหลวไหลพวกนั้นออกมา ข้า

ไม่ชอบฟังสักนิด ซ่างนาโมโหจริงๆ!" ถึงแม้จะโมโหฮึดฮัด แต่น้ำเสียงที่พูดกลับเผยความดี้อยู่ประสพการณ์ของเด็กสาววัยสิบหกที่ยังไม่ประสีประสาในเรื่องระหว่างชายหญิง

เกอชิงหยวนไม่ได้พูดอะไรอีก ดวงตากล้าของเขามองหญิงสาวที่ค่อนข้างไร้เดียงसान่าเอ็นดูตรงหน้าด้วยแววตาคกลมเครืออยู่สักหน่อย

ตั้งแต่ที่เขาคาดเดาได้ว่าฮองเต้เป็นสตรีนั้น เขาก็รู้ตัวทันทีว่าตนเองเกิดความสนใจในตัวของเธอขึ้นมาแล้ว ธิดาแต่ละคนของฮองเต้ผู้โง่เขลาพระองค์นั้นต่างก็มีเสน่ห์ในแบบฉบับของตนเองแตกต่างกันไป เพียงแต่ไม่รู้ว่าหญิงสาวที่ดูฉลาดหลักแหลมเป็นพิเศษผู้นี้ถูกเว่ยเหลิ่งเหยาเล่นสนุกไปถึงไหนต่อไหนแล้วนี่สิ นางจะทำตัวเหลวแหลกยิ่งกว่านางหญิงแพศยาเล่นเหยานั้นหรือไม่ หากไม่แล้วเหตุใดเว่ยเหลิ่งเหยาที่ไม่รู้จักเอาอกเอาใจสตรีมาแต่ไหนแต่ไรถึงได้โปรดปรานรักใคร่ นางถึงเพียงนี้ได้เล่า

เดิมทีคิดว่าด้วยความเจ้าเล่ห์ชั่วร้ายของเขาจะสามารถกำราบความหยิ่งผยองขององค์หญิงลงได้ แต่องค์หญิงหยิ่งอันองค์นี้แม้จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ก็ยังคงสงบนิ่งราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งยังทำตัวอดอ้อนเหมือนเป็นสหายในวัยเยาว์ที่ไม่เคยแยกจากกันมานานหลายปีอย่างเป็นธรรมชาติ อากัปกริยาท่าทางของนางช่างดูเหมือนเด็กสาวที่ไร้เดียงสาจริงๆ

ต่อให้เกอชิงหยวนรู้อยู่ชัดแจ้งว่าองค์หญิงองค์นี้หาได้ไร้เดียงสาอย่างที่เห็นภายนอกไม่ กระนั้นเขาก็ยังไม่อยากเปิดโปงนางในขณะนี้ การได้สนทนากับนางเช่นนี้ก็กลับทำให้เขารู้สึกสบายใจอยู่พอควร และถึงอย่างไรเรื่องราวต่อจากนี้ยังต้องอาศัยความร่วมมือจากนางอยู่ดี หากนางยังคงโอนอ่อนผ่อนตามต่อไปเรื่อยๆ เช่นนี้ ย่อมช่วยประหยัดแรงเขา

ไปได้ไม่น้อยเลยทีเดียว...

ตั้งนั้นเกอชิงหย่วนจึงมีสีหน้าผ่อนคลายลงในที่สุด "หากองค์หญิงยังไม่ทรงปล่อยมืออีก คงได้ฉีกใบหน้ากระหม่อมออกมาจริงๆ เป็นแน่แท้ องค์หญิงบรรทมไปสองชั่วยาม น่าจะทรงหิวแล้ว กระหม่อมจะไปเตรียมพระกระยาหารให้นะพะยะค่ะ" พุดจบเขาก็ค่อยๆ ปล่อยมือออกแล้วลุกขึ้นเดินจากไป

เนี่ยซิงหลินถอนหายใจออกมาอย่างยืดยาว บุรุษที่เปี่ยมไปด้วยความทะเยอทะยานทุกคนล้วนมีนิสัยเหมือนกันหมด ชอบความนุ่มนวลอ่อนหวานมากกว่าความแข็งกระด้าง นางเงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ ความรู้สึกโยกเยกโคลงเคลงได้ร่างบอกนางว่าที่นี่ไม่ใช่บนแผ่นดิน แต่ก็ไม่รู้ว่าเกอชิงหย่วนมีแผนการใช้เรือพานางไปยังแห่งหนใด

ไม่นานก็มีหญิงสูงวัยคนหนึ่งเข้ามา แต่แทนที่จะยกอาหารมาให้ ในมือกลับถืออ่างล้างมือและผ้าเช็ดหน้ามาเสียบอย่างนั้น

"ได้เท่าสั่งให้หม่อมฉันมาตรวจพระวรกายขององค์หญิงว่าบริสุทธิ์หรือไม่ ขององค์หญิงโปรดทรงถอดฉลองพระองค์ตัวในแล้วเอนพระวรกายลงนอนด้วยเพคะ"

เพียงประโยคนี้เนี่ยซิงหลินก็เข้าใจความหมายของหญิงสูงวัยทันที จึงอดเยาะหยันในใจไม่ได้ ได้ทำเกอซ่างวางท่าใหญ่โตเสียจริง! เป็นขุนนางตัวเล็กๆ ที่ห่างไกลจากบัลลังก์แท้ๆ แต่กลับคิดเลียนแบบฮ่องเต้ในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของพระชายาที่ได้รับเลือกเสียหรือเนี่ย นางจึงมองไปยังหญิงสูงวัยผู้นั้นด้วยสายตาเย็นชา "ร่างกายของข้าไม่มีอะไรผิดปกติ ไม่ต้องรบกวนเจ้าหรอก"

แต่หญิงสูงวัยนั้นกลับเชิดคางขึ้น มององค์หญิงด้วยสายตา

เหยียดหยามดูถูกพร้อมเอ่ยว่า "คำสั่งของใต้เท้า หม่อมฉันไม่อาจไม่ปฏิบัติตามได้ หากองค์หญิงทรงไม่ให้ความร่วมมือคงต้องเรียกคนมาจับตัวองค์หญิงไว้ ถึงเวลานั้นอย่าหาว่าหม่อมฉันไร้มารยาทก็แล้วกันนะเพคะ!"

เนี่ยซิงหลินมองดูสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเจ้าเล่ห์เพทุบายของหญิงสูงวัยผู้นี้แล้วก็รู้ดีว่าอีกฝ่ายไม่ใช่เพียงซู่ให้กั้ว นางจึงสูดหายใจเข้าลึกก่อนจะนอนลงช้าๆ...

ไม่นานหญิงสูงวัยก็ออกมาจากห้องโดยสารในเรือ แล้วไปรายงานต่อใต้เท้าเก้อว่าองค์หญิงเป็นหญิงพรหมจารีที่บริสุทธิ์ผุดผ่องจริงๆ

เมื่อเก้อซิงหย่วนได้ยินสิ่งนี้ เขาก็เลิกคิดวนเวียนขึ้นเล็กน้อยด้วยความประหลาดใจ หรือว่าข้าคิดผิดไป เหตุใดเว่ยเหลิ่งเหยาจึงปกป้องรักษาดอกไม้บอบบางถึงปานนี้ได้ เพียงชื่นชมโดยไม่เคยตั้งมรดชาติเลยหรือนี้เขาค่อยๆ รินสุราลงในจอกแล้วพูดกับหญิงสูงวัยผู้นั้นว่า "ไปเชิญองค์หญิงมาเสวยพระกระยาหารเถอะ"

ครั้นเนี่ยซิงหลินเดินมาถึงห้องรับแขกบนเรือ นางถึงได้พบว่าเรือลำนี้ใหญ่มาก ถึงแม้จะไม่ใหญ่เท่าเรือพระที่นั่ง แต่ก็หรูหราเอาการเลยทีเดียว ระหว่างทางไปยังห้องรับแขกซึ่งต้องเดินผ่านดาดฟ้าเรือ ทำให้นางมองเห็นทิวทัศน์ภายนอก ขณะนี้ล่องเข้าสู่ราตรีกาล เมฆดำบดบังดวงจันทร์ริมสองฝั่งน้ำมืดมิดไปทั่ว มีเพียงแสงไฟจากเรือลำใหญ่ที่สอดส่องออกไปพอให้มองเห็นพีชพรรณบนแนวตลิ่งได้เป็นครั้งคราว

หญิงสาวรูปทรงสั้นๆ แปรลกประหลาดชนิดนั้นไม่ใช่หญิงที่เก้อซิงหย่วน

เคยแนะนำให้ท่านราชครูรู้จักหรือไร พี่ชที่หาได้ยากชนิดนี้ทำให้นางจำได้ขึ้นใจ ในเวลานี้พวกมันอยู่ที่ริมตลิ่งนี่เอง

จนกระทั่งนางเข้าไปในห้องรับแขกก็เห็นเก้าอี้หวายนั่งอยู่ที่โต๊ะกำลังละลายดื่มน้ำสุราอยู่ พอเขาเห็นนางเข้ามาก็ลุกขึ้นอย่างมีมารยาทพร้อมเชิญองค์หญิงนั่งลงเพื่อกินอาหาร สีหน้าของชายหนุ่มในเวลานี้สงบนิ่งเรียบเฉย ไม่เหลือเค้าความเจ้าเล่ห์ชั่วร้ายเหมือนตอนที่อยู่ในห้องโดยสารเรือเมื่อครู่เลยสักกระพิก กลับดูเหมือนได้ทำผู้ซื้อตรงสุขุมที่อยู่ในราชสำนักท่านนั้นมากกว่า

"ได้ทำเก้าอี้พอบอกได้หรือไม่ว่าเตรียมจะพาเข้าไปที่ใด"

เก้าอี้หวายนั่งไม่ได้รับตอบ แต่กลับย้อนถามว่า "ไม่ทราบว่าองค์หญิงทรงรู้สึกว่ารสชาติของสุราจากนี้เป็นอย่างไรพะยะค่ะ"

เนี่ยซิงหลินยื่นมือขานวลออกไปเหยียบจอกสุรามาจิบเล็กน้อย "รสชาติกลมกล่อม แต่ไม่ใช่สุราที่เพิ่งบ่มใหม่"

"องค์หญิงช่างเข้าพระทัยในรสชาติดีจริงๆ สุรานี้เป็นสุราจากไหที่บิดาพากระหม่อมนำมาบ่มไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไม้* ในบ้านเมื่อแปดปีที่แล้ว ผ่านร้อนผ่านหนาวมาหลายฤดู ดอกไหวผลิบานแล้วร่วงโรยครั้งแล้วครั้งเล่า จนทำให้รสชาติของสุราในไหแก่นี้กลมกล่อมลงตัวดีที่สุดในอันว่าสุรานี้คล้ายกับความรู้สึกอย่างหนึ่งยิ่งนัก ยิ่งบ่มนานรสชาติยิ่งหอมหวาน องค์หญิงคงเข้าพระทัยกระมังว่ากระหม่อมกำลังพูดถึงอะไรอยู่พะยะค่ะ"

พอฟังถึงตรงนี้หัวใจของเนี่ยซิงหลินก็พลันหนักอึ้ง นางเหมือนพอเข้าใจจริงๆ แล้วว่าเหตุใดเก้าอี้หวายนั่งได้ถึงทุกเทศความพยายามมากมายเช่นนี้...

* ต้นไหว หรือ Locust Tree เป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง มีดอกสีเหลือง เนื้อไม้นำมาใช้ในงานก่อสร้าง ดอกใช้ทำเป็นสีย้อม ผลและรากมีสรรพคุณทำยา

เกอชิงหย่วนเองก็มองออกถึงสีหน้าที่แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยของ เนี่ยซิงหลิน จึงหัวเราะเบาๆ พลังเอ่ย "องค์หญิงทรงฉลาดหลักแหลม เสียจริง กระหม่อมพุดถึงคำว่า 'แค้น' เริ่มแรกนั้นเป็นความเดือดดาลจน สุดที่จะทนไหว แต่หากเก็บมันไว้ในส่วนลึกของหัวใจแล้วรอคอย เก็บตัว หมักบ่ม...ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าใดวันที่ล้างแค้นครั้งใหญ่ได้ก็ยิ่งรู้สึกสาแก่ใจ มากขึ้นเท่านั้น องค์หญิงว่าที่กระหม่อมยอมลำบากพุ่มสุดตัวถึงเพียงนี้ เพื่ออันใดกันพะย่ะค่ะ"

เนี่ยซิงหลินหลุบตาลง รู้แ 깨ใจดีว่าเวลานี้ไม่เหมาะที่จะพุดจิตใจให้ เกอชิงหย่วนโกรธ จึงผสมโรงไปตามคำพุดของเขาว่า "หย่งอันยังเด็ก ไม่รู้ เรื่องราวเก่าๆ ในวัง แต่น่าจะเป็นเพราะสกุลเนี่ยทำผิดต่อคนสกุลเกอ กระมัง..."

เกอชิงหย่วนยื่นมือออกไปจับมืออันนุ่มเนียนละเอียดของเนี่ยซิงหลิน ซึ่งถือจอกสุราอยู่ แล้วจับมือข้างนั้นของนางยกขึ้นมาจนจอกสุราแนบชิดกับ ริมฝีปากบางของเธอ แล้วดื่มสุราที่นางยังดื่มไม่หมดจนเกือบเกลี้ยงจอก

"แม้หย่งอันจะยังเด็ก แต่เกรงว่าเจ้าคงรู้เรื่องราวเก่าๆ ที่ว่านี้มาตั้งนาน แล้ว ปีที่เจ้ากับข้าได้รู้จักกัน เสด็จพ่อของเจ้าเว่ยหมิงฮองเต้แห่งต้าเว่ย หมายตากรรยาผู้เลอโฉมของรองเสนาบดีกรมอาญา ใช้ชื่ออ้างหาเหตุว่า 'หนีร้อน' หลอกหลวงกรรยานางเข้าไปในตำหนักแปรพระราชฐานฤดูร้อน เอาชีวิตครอบครัวนางมาบีบบังคับข่มขู่ แล้วกระทำการย่ำยีนางในอุทยานของ ตำหนักแปรพระราชฐานให้ได้รับความอับอายขายหน้าอย่างไว้ความยับยั้ง ชังใจ สตรีบางคนหนึ่งจะไปต่อต้านขัดขืนการคุกคามของฮองเต้ แห่งแคว้นผู้ทรงเกียรติได้อย่างไรกันเล่า พอกลับถึงบ้านหลังจากได้รับความอับยศอดสู นางก็คิดผูกคอตาย แต่รองเสนาบดีผู้รักกรรยาผู้เลอโฉม

อย่างไร้จะยอมไม่ได้จริงๆ เขาช่วยชีวิตภรรยาสุดที่รักที่หายใจจวนวินไว้ได้ทันเวลา ไม่สนใจบุตรชายที่หวาดกลัวร้องไห้จ้าอยู่ข้างๆ เลยแม้แต่บ่อยเพียงซักตาออกมาพาดไว้ที่คอของตนเองแล้วพูดเพียงว่าหากนางคิดจะตาย เขาก็จะไม่ขอมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ด้วยเช่นกัน

ด้วยวิธีนี้ภรรยาจึงต้องทนมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อสามีและบุตรชายหญิงคนหนึ่งที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ทว่านับแต่นั้นเป็นต้นมานางก็ไม่ยอมพบหน้าสามีและลูกๆ ของตนเองอีกเลย เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องพระตลอดทั้งวัน จนกระทั่งนางตั้งครุภีมารหวัชช แล้วสุดท้ายก็เสียชีวิตลงเพราะคลอดยาก..."

เนี่ยชิงหลินรู้สึกว่ามีมือของเกอชิงหยวนข้างที่จับมือนางไว้แน่นบีบแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนรู้สึกเหมือนกับว่านางกำลังจะถูกเขาบีบจนเหลือคณาเมื่อจริง ๆ

"ก่อนภรรยาสุดที่รักจะลาโลกไป รongเสนาบดีได้พาบุตรชายคนโตของเขาไปฝังไหสุราใบนั้น แล้วกำชับไว้ว่าเมื่อถึงวันล้างแค้นครั้งใหญ่สำเร็จจะเป็นวันที่เปิดไหสุราดื่ม ตั้งแต่นั้นมารongเสนาบดีและบุตรชายก็อดทนต่อความอับยศอดสู ดำเนินการอย่างลับๆ ในเมื่อฮ่องเต้ผู้โหดเขลาทำให้ครอบครัวของเขาต้องพังทลาย เขาก็จะทำลายครอบครัวของฮ่องเต้ผู้โหดเขลาให้สิ้นซาก ทำให้สนมชายาและบุตรธิดาของฮ่องเต้ตกเป็นทาสของผู้อื่นไปเสีย! เดิมทีทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างราบรื่นดีอยู่หรือ ฮ่องเต้ผู้โง่เขลาแต่งตั้งคนชั่วไว้ใช้งาน จนแผ่นดินตอนเหนือและหนานเจียงล้วนลือเลื่องอธรรมอันตราย แต่แล้ว...เว่ยเหลิ่งเหยา! คนผู้นั้นกลับทำลายความพยายามอย่างหนักของสองพ่อลูกที่อุตสาหะดำเนินการมาหลายปี จนล้มเหลวไม่เป็นท่า ตนเองกลับฉกฉวยประโยชน์จากสิ่งที่ผู้อื่นดำเนินไว้ องค์กรหญิงว่ากระหม่อมควรทำอย่างไรดีเพื่อชดเชยความเสียหายที่ความปรารถนา

อันยาวนานต้องสูญเปล่าไปพะยะคะ"

เมื่อพูดถึงตรงนี้เป็นหน้าอันหล่อเหลาของเกอชิงหยวนก็เปี่ยมไปด้วยความหื่นมกเกรี้ยว รวกับว่าความเคียดแค้นชิงชิงทั้งหมดที่มีต่อฮ่องเต้พระองค์ก่อนได้ถูกส่งต่อไปยังเว่ยเหลิ่งเหยาที่เข้ามาขัดขวางแผนการของเขากลางคันไปแล้วจนหมดสิ้น เนี่ยชิงหลินฟังแล้วรู้สึกหนักอึ้งจนใจตึงวูบตันที่ เสด็จพ่อผู้ชาญฉลาด พระองค์ก่อนนี่อะไรไว้ให้ลูกกันแน่ละนี่ เกรงว่าได้ทำแก่อู่นี้จะไม่ใช่นคนที่รับมือได้ง่ายๆ เสียแล้ว

ในช่วงปลายรัชศกของเสด็จพ่อ เรื่องราวต่างๆ ในราชสำนักไม่ราบรื่นเอาเสียเลย รวกับว่ามีอำนาจลึกลับบางอย่างที่แรงให้ราชวงศ์นี้เสื่อมถอยล่มสลาย เดิมทีนางคิดแค่ว่าเป็นพรรคพวกของเสนาบดีทรงที่ถูกราชครูเว่ยลงโทษ บัดนี้ดูเหมือนว่ามีเรื่องราวที่ลึกลับซับซ้อนยิ่งกว่านั้นอีก...

"ความเหลวไหลของเสด็จพ่อ หย่งอันรู้ดีมานานแล้ว แต่ไม่รู้เลยว่าเขาจะไร้คุณธรรมถึงเพียงนี้ แต่บัดนี้เขาก็ไปสู่มลโลกตั้งนานแล้ว หย่งอันได้แต่หวังว่าฟ้าซึ่งปล่อยวางความเคียดแค้นชิงชิงในใจลงได้โดยเร็วและใช้ชีวิตต่อจากนี้ไปอย่างมีความสุข"

เกอชิงหยวนดูเหมือนจะควบคุมอารมณ์ได้บ้างแล้ว คลายมือที่บีบแน่นออกแล้วหยิบจอกสุราขึ้นมา มองดูมือเล็กๆ คูนั่นที่ถูกบีบจนเป็นรอยแดง ก่อนจะจุ่มนิ้วยาวของตนเข้าไปในจอกสุราที่เหลือสุร่ายก้นจอกเล็กน้อยมานวดคลึงบนผิวเนียนนุ่มของนางอย่างแผ่วเบาเพื่อกระตุ้นให้เลือดไหลเวียน

"องค์หญิงทรงมีจิตใจที่บริสุทธิ์ แม้จะตกอยู่ภายใต้กำมือของขุนนางกังฉินผู้มีจิตใจชั่วช้าที่ฆ่าบิดาของตนเองก็ยังสามารถรักษาความบริสุทธิ์ผุดผ่องไว้ได้ ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่สตรีทั่วไปจะทำได้ ข้าผู้แซ่เกอ

ก็รู้ว่าไม่ควรโยนความผิดบาปของฮ่องเต้ผู้โง่เขลามาทก่สูงคหึง แต่...
 น่าเสียดายที่คนอย่างข้าไม่ได้มีจิตใจปล่อยวางเหมือนองค์หญิง ทุกอย่าง
 ย่อมต้องมีผลลัพธ์สุดท้าย หากองค์หญิงทรงเต็มใจช่วยกระหม่อมอีกแรง
 กระหม่อมก็จะปฏิบัติต่อองค์หญิงด้วยความสุภาพ สิ่งที่เจ้าโจรเว่ยสามารถ
 มอบให้แก่องค์หญิง กระหม่อมก็สามารถมอบให้เป็นสองเท่า เมื่อถึงวันที่
 ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในได้หล้ามาถึง กระหม่อมสัญญาว่าจะมอบความสุข
 ความเจริญรุ่งเรืองให้แก่องค์หญิงไปตลอดชีวิตเลยพะยะค่ะ"

เนี่ยซิงหลินไม่แสดงสีหน้าท่าทางใดๆ เพียงขมวดคิ้วด้วยความเจ็บปวด
 เล็กน้อยที่มือซึ่งเกิดขึ้นตามแรงนวดของเกอซิงหยวน นางกัลันใจเอ่ยถาม
 เสียงเบา "ไม่ทราบว่าได้เท่าไรมีแผนการใด"

เกอซิงหยวนเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย "ขอองค์หญิงโปรดทรงเขียนสาร
 ฉบับหนึ่ง โดยบอกว่าได้นัดแนะกับคนรักว่าจะหนีตามกันไป แต่ระหว่างทาง
 กลับถูกทูตจากซยงหนูเข้าขวางและลักพาตัวไป และมีทหารซยงหนูชั้นยอด
 อีกกลุ่มหนึ่งมาสมทบ หมายถึงลักพาตัวองค์หญิงขึ้นไปดินแดนทางเหนือ
 องค์หญิงทรงหมดหนทางจึงลอบเขียนข้อความทิ้งไว้ที่โรงเตี๊ยมเพื่อ
 ขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ในที่ว่ากรทำองถึน เท่านั้นก็เป็นอันใช้ได้แล้ว
 พะยะค่ะ"

เนี่ยซิงหลินกะพริบตาปริบๆ "ไม่เข้าใจเจตนาอันลึกซึ้งของเกอซิงหยวน
 อยู่ดี"

เมื่อเห็นดวงตาคูโตอันใสซื่อบริสุทธิ์ขององค์หญิงที่มองมาอย่างค้นหา
 เขาก็ยิ้มน้อยๆ พลางพูดต่อ "จะว่าไปแล้วต้องขอบพระทัยขององค์หญิง
 ที่ทรงเตือนกระหม่อมในระหว่างการสอบหน้าพระที่นั่ง หลังกระหม่อม
 กลับถึงจวนจึงไปศึกษาทิศทางของแม่น้ำเป็นเวลาหนึ่งเดือนแล้วลงมือ

ก่อสร้างด้วยตนเอง ขอเพียงเปิดประตูระบายน้ำ ปลายน้ำนี้ก็เกิดน้ำท่วมในชั่วข้ามคืน หากเว่ยเหลิ่งเหย้าใส่ใจองค์หญิงจริงๆ เขาจะต้องนำกองทัพใหญ่มาช่วยเหลืออย่างแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้นสายน้ำก็จะไหลเชี่ยวตาโถม พื้นที่ในรัศมีร้อยหลี่จะกลายเป็นหนองน้ำทั้งหมด ต่อให้กองทัพงดำของเว่ยเหลิ่งเหย้าจะกล้าหาญชาญชัยเพียงใด พวกเขาจะไม่ต่างอะไรกับมดที่จมน้ำตายในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่นี้เท่านั้น"

คำพูดของเกอชิงหยวนนี้ทำเนี่ยซิงหลินตกใจอย่างยิ่ง "แต่ผู้คนในหมู่บ้านที่อยู่ในรัศมีร้อยหลี่นั้น..."

"เจ้าโจรเว่ยผู้โหดเหี้ยมปลงพระชนม์ฮ่องเต้วางแผนช่วงชิงบัลลังก์อีกทั้งจุดไฟเผาผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ทำให้สวรรคตทิโรธ ก่อให้เกิดน้ำหลากในชั่วข้ามคืน ทำให้เจ้าโจรเว่ยจมน้ำตาย องค์หญิงทรงคิดว่าถ้อยคำที่ว่า 'สวรรคตลงโทษคนชั่วช้าทรยศ' ทำนองนี้สามารถระงับความไม่พอใจของผู้คนได้หรือไม่พะยะคะ"

เกอชิงหยวนลุกขึ้นยืน รูปร่างสูงใหญ่ของเขาดบับแสงเทียนไว้ นัยน์ตาลึกดำของเขาไม่แสดงให้เห็นถึงความไร้เดียงสาของชายหนุ่มวัยสิบแปดปีเลยแม้สักกระพริบ "ขอองค์หญิงโปรดทรงรีบลงมือเขียนสารโดยเร็ว ด้วยความอดทนของผู้แช่เกอนั้นไม่มาก หวังว่าจะได้ปฏิบัติต่อองค์หญิงอย่างสุภาพ ขอองค์หญิงได้โปรดอย่าให้ระห่มอมต้องเสียความตั้งใจเลยพะยะคะ"

พูดพลางหญิงสูงวัยผู้นั้นก็เอาฟู่กัน แท่งหมึก กระดาษ และจานหินฝนหมึกมาวางตรงหน้าเนี่ยซิงหลิน "ขอองค์หญิงทรงลงมือเขียนโดยเร็วด้วยเถิดพะคะ"

เนี่ยซิงหลินยิ้มอย่างขมขื่นเล็กน้อย "ขุนนางเกอที่เคารพและ

เว่ยเหลิ่งเหยาล้วนเป็นคนมีปณิธานแรงกล้า ไม่ยอมเป็นรองผู้ใด ถือได้ว่าเป็นเอกบุรุษที่โดดเด่นท่ามกลางเหล่าบุรุษโดยแท้จริง ท่านรู้้อยู่แก่ใจแล้วว่า คนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์มังกรนั่นคือใคร เดิมทีด้วยความที่เราเป็นสตรีก็ไม่สมควรนั่งอยู่บนบัลลังก์มังกรนั้นตั้งแต่แรกแล้ว หากพวกท่านสองคนต่อสู้กันอย่างสง่างาม ย่อมเหมาะสมแล้วที่ผู้ที่มีคุณธรรมมีความรู้ควรเป็นผู้นำเป็นธรรมดา ซึ่งเป็นโชคดีของอาณาประชาราษฎร์อีกด้วย แต่ตอนนี้ขุนนางเก๋อที่เคารพคิดแผนการอัน 'แยบยล' เช่นนี้ออกมา โดยให้เราเขียนโทษตายนต่อราษฎรผู้บริสุทธิ์ในหมู่บ้านหลายสิบแห่งในรัศมีร้อยลี้ด้วยมือของเรา ถึงแม้เราจะเป็นเครื่องประดับที่ไร้ประโยชน์ แต่ก็ 'ไม่ปรารถนาจะเป็นช่องใต้โง่เขลาที่เพิกเฉยไม่สนใจใยดีต่อความเป็นความตายของราษฎรเพียงเพื่อรักษาชีวิตของตนเองหรอก เห็นที่ขุนนางเก๋อที่เคารพคิดหาวิธีอื่นจะดีกว่า..."

เก๋อชิงหยวนคิดไม่ถึงว่าองค์หญิงผู้อ่อนโยนเสมอมาจะเฉลียวฉลาดและมีท่าทีแข็งกร้าวขึ้นมาอย่างกะทันหันเสียได้ อีกทั้งไม่เรียกแทนตนเองว่า 'ข้า' แต่เปลี่ยนเป็น 'เรา' แทน สีหน้าแววตาของนางไม่แสรังทำเป็นเขินอายอีกต่อไป กลับเยือกเย็นพร้อมอมยิ้มที่มุมปาก ดูสงบนิ่งแน่วแน่ อากัปกริยาท่วงท่าที่มั่นคงเช่นนั้นกลับทำให้นางเหมือนกำลังมองจากบัลลังก์สูงในท้องพระโรงของราชสำนัก มุ่งสายตามายังขุนนางที่อยู่เบื้องล่างจริงๆ...

เก๋อชิงหยวนยื่นมือไปลูบแก้มเย็นเรียบเนียนของหญิงสาวตรงหน้า "แต่ก่อนไม่รู้เพราะเหตุใด คิดเพียงว่าเป็นความงามของฝ่าบาทที่ต้องตาต้องใจเจ้าใจรเว่ย บัดนี้กระหม่อมได้ตระหนักแล้วว่าลักษณะท่าทางที่เยือกเย็นของฝ่าบาทในเวลานี้ต่างหากที่ทำให้บุรุษทั้งใต้หล้านี้หลงไหลคลั่งไคล้เป็นที่สุด นำเสียดายที่ความสุภาพอ่อนโยนของกระหม่อมที่ปฏิบัติ

ต่อฝ่าบาทไม่อาจทำให้ฝ่าบาททรงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับกระหม่อมได้
ยังคงหาข้ออ้างต่างๆ นานา ทว่าไม่เป็นไรพะยะค่ะ เจ้าโจรเว่ยมอมเมา
ฝ่าบาทมานานเกินไป กระหม่อมจะค่อยๆ ทำให้ฝ่าบาทเข้าพระทัยเองว่า
บุรุษที่แข็งแกร่งเกรียงไกรที่แท้จริงเป็นอย่างไร หน้าที่เสด็จพ่อของฝ่าบาท
ก่อไว้ย่อมต้องชดใช้ด้วยชีวิตที่โดดเด่นถึงจะสมน้ำสมเนื้อ"

พูดพลางเขาก็เอื้อมมือไปหยิบพู่กันกับกระดาษมาแผ่นหนึ่ง ตวัด
ข้อมือเบาๆ แล้วเขียนข้อความด้วยลายมือที่เหมือนกับลายมือของเนียซิงหลิน
ไม่มีผิดเพี้ยน

นี่คือเก๋อชิงหย่วน...แม้เขาจะไม่ฉลาดหลักแหลมเท่าเว่ยเหลิ่งเหยา
แต่เขากลับมีความมุ่งมั่นปรารถนาอันลึกซึ้งและขยันขันแข็งยอมทุ่มเท
เต็มที่ เขาสามารถฝังความอัปยศอดสูที่บิดา มารดาของเขาต้องทนทุกข์ทรมาน
เอาไว้ในใจ และหมักบ่มความแค้นนั้นอยู่นานหลายปีโดยไม่กระโดดกระตัก
เลยสักนิด สามารถใช้เวลาศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการชลประทานที่ไม่เคยรู้แจ้ง
มาก่อนจนเข้าใจได้ภายในเวลาเพียงไม่กี่วัน ทั้งยังสามารถสงบจิตใจ
ฝึกเลียนแบบลายมือของเนียซิงหลินอย่างหนักจนเห็นผลอีกด้วย

การเป็นศัตรูกับคนเช่นนี้ช่างน่าหวาดหวั่นพรึ่จนขนลุกโดยไม่รู้ตัว
เลยจริงๆ...

หลังจากเขียนเสร็จเก๋อชิงหย่วนก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับแววตาชั่วร้าย
ที่เผยออกมาให้เห็นทันที "เดิมทีก็แค่จะทดสอบความจริงใจของฝ่าบาท
เท่านั้น แต่การแสดงออกของฝ่าบาททำให้พี่อาซีของเจ้าผิดหวังเหลือเกิน...
จะลงโทษฝ่าบาทอย่างไรดีนะ"

เขายังไม่ทันพูดจบ จู่ๆ เนียซิงหลินก็ลุกพรุดขึ้นวิ่งลี้ๆ ไปยังขอบเรือ
ความสามารถทางน้ำของนางไม่ค่อยดีนัก เพียงแค่เคยแอบฝึกดำน้ำ

ในสระน้ำตื้นในตำหนักของมารดาเท่านั้น แต่ในเมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องกระโดดลงน้ำไป เพื่อว่าจะมีทางรอดชีวิตอีกสายหนึ่ง

แต่เมื่อนางไปถึงกราบเรือ ยังไม่ทันได้กระโดดขึ้นไปบนกราบเรือ ก่อชิงหย่วนก็ก้าวพรวดพราดไม่ก็ก้าวมารั้งเอวบอบบางของนางไว้แล้ว รวบตัวนางไป แขนของเขาโอบเอวนางไว้แน่น พาเอาลมหายใจอ่อนพร้อมกับกลิ่นสุรามารินรดอยู่ข้างหู "ระหม่อมปฏิบัติต่อฝ่าบาทไม่ดี ตรงที่ใดหรือพะยะคะ ฝ่าบาทถึงได้ทรงแสวงหาความตาย ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เห็นที่ว่าระหม่อมควรพยายามอย่างเต็มที่เพื่อมอบความเกษมสำราญแก่ฝ่าบาทจริงจะดี..."

เขาพูดพลางอุ้มร่างของเนี่ยชิงหลินที่คืนชุกชุกเต็มที ก้าวเพียงไม่กี่ก้าวเข้าไปในห้องโดยสารเรือแล้วโยนตัวนางลงบนเตียง จากนั้นก็ค่อยๆ ปลดเสื้อคลุมของตนเองออก เผยให้เห็นกล้ามเนื้อที่แข็งแรงอยู่ภายใน ซึ่งดูไม่เหมือนร่างกายที่ขุนนางบุ๋นพึงมีเลยสักนิด

"เดิมทีคิดจะทะนุถนอมที่เจ้าเป็นหญิงพรหมจรรย์ อยากปฏิบัติต่อเจ้าด้วยความสุภาพ หลังจากที่เจ้าใจเผลอตายแล้วก็จะรับเจ้าเข้าจวน ซึ่งถือว่าไม่ทำให้ชื่อเสียงของเจ้าในฐานะองค์หญิงแห่งต้าเว่ยต้องมัวหมอง แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่า 'บุปผาร่วงโรยโปรยใจให้ สายนทรีนไหลไร้ใจตอบ'* เสียแล้ว คงจะดีกว่าหากเจ้ากับข้ามีความสัมพันธ์อันสามิภรรยา ก่อนแต่งงานเสียแต่เนิ่นๆ พอเจ้าได้ลิ้มรสบุรุษเพศ บางทีอาจทำให้ระงับจิตใจที่เคยชินกับการเป็นฮองเต๋ลงไปได้บ้าง แล้วให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาวแก่ข้าด้วยใจที่สงบ เป็นการชดใช้หนี้ที่บิดาผู้เฒ่าของเจ้าผู้นั้นได้ทิ้งไว้ น่าจะดีทีเดียว!"

* บุปผาร่วงโรยโปรยใจให้ สายนทรีนไหลไร้ใจตอบ เป็นสำนวน หมายถึงรักข้างเดียว แม้จะทำทุกอย่างให้แล้ว แต่อีกฝ่ายก็ไม่เหลียวแลหรือไม่เห็นคุณค่า

เกอชิงหยวนพูดพลางพยายามเปลี่ยนชุดของเนี่ยซิงหลินออก แล้วก้มหน้าลงหมายจับแก้มหอมวลเนียนของนางอย่างอดใจไม่ไหว ตอนที่นางหมดสติไปนั้นเขาก็ได้สัมผัสผิวนวนเนียนละเอียดขององค์หญิงเพียงผิวเผิน ตอนนีเมื่อได้แนบชิดอีกครั้งช่างเหมือนกับการได้เสกฝืนที่ทำให้คนเสกติด เห็นที่ว่าเว่ยเหลิ่งเหยานั้นต้องเป็นโรคอะไรบางอย่างแน่ไม่อย่างนั้นอีกฝ่ายจะปล่อยให้หญิงสาวที่น่ารักเช่นนี้ยังคงบริสุทธิ์ผุดผ่องไว้ได้อย่างไร

แต่เขาก็แสดงให้เห็นว่าสวรรค์เมตตาเขา หญิงงามเหนือผู้ใดในใต้หล้าผู้นี้สมควรตกเป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว หลังจากพิชิตหญิงงามที่เขาใฝ่ฝันมานานบนเตียงนี้แล้วค่อยไปจัดการกับเว่ยเหลิ่งเหยานั้นต่อ แผนการที่เขาวางไว้มานานหลายปีรอคอยเพียงชั่ววูบใจนี้เท่านั้น!

ตอนนี้เชื้อสายของฮ่องเต้พระองค์ก่อนในเมืองหลวงล้วนตายจนเกือบหมดแล้ว เพลิงไหม้ครั้งใหญ่ในตำหนักเย็นเป็นการบงการของเขาที่สั่งให้สายลับซึ่งซ่อนตัวอยู่ในวังหลวงเป็นคนลงมือ องค์ชายหกนั้นได้ละทิ้งราชสกุลเนี่ยไปแล้ว ถือว่ารอดตายอย่างหวุดหวิด สายเลือดของฮ่องเต้ผู้โง่เขลาที่เหลืออยู่ตอนนี้ก็มีเพียงเจ้าน้องชายเดรัจฉานนั้นที่อยู่ในจวนของเขาเท่านั้นแล้ว

ขุนนางอาวุโสในราชสำนักไม่น้อยล้วนรู้แสบใจดีถึงเหตุการณ์อันมืดมึนนี้ แม้เจ้าน้องชายผู้นั้นจะหน้าตาละม้ายมารดา แต่เมื่อพิณจช่วงคิ้วและนัยน์ตาดูก็รู้ทันทีว่าเป็นมารหวัชชที่เกิดจากฮ่องเต้พระองค์ก่อน เมื่อถึงเวลาที่น้องชายวัยแปดขวบขึ้นครองบัลลังก์ เขาจะเป็นคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มังกรวารี ความปรารถนาที่ตั้งกั้วโหวยังไม้บรรลู่ เขาจะเป็นคนทำให้สมหวังในทุกเรื่องเลยที่เดียว...

โหมงามที่อยู่ใต้ร่างกำลังซัดขึ้นดินร่นอย่างไรทางสู้ ยิ่งยั่วยู่ให้เขาอยากบดขยี้นางอย่างรุนแรงเสียจริง ควรเสพสมปรนเปรอนางให้หน้าใจอย่างไรดี เห็นที่ว่าคืนนี้เพลิดเพลินกับนางสามครั้งห้าครั้งก็คงไม่จุใจเสียแล้ว...

ในเวลาเดียวกันนี้เองจู่ๆ ประตูห้องโดยสารเรือก็ถูกเปิดออกอย่างแรงสตรีในชุดแต่งกายหรูหราผู้หนึ่งยืนอยู่ที่หน้าประตูด้วยสีหน้าที่เปี่ยมไปด้วยความริษยา "เก๋กลางได้ใหม่ลื้มเก๋านี้ ทางพี่สาวเพิ่งได้ชิงแอบอบอุ้นได้ไม่กี่วัน ก็คิดจะเป็นบุรุษผู้มากรัก รวบรัดเอาน้องสาวด้วยอีกคนสินะ"

เนียซิงหลินเงยหน้ามองไปอย่างตื่นตกใจ คนที่ยืนอยู่ตรงประตูที่แท้ก็คือองค์หญิงเล่อเหยาที่หายตัวไปนานแล้วนั่นเอง

เก๋กลางหยวนขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนผละออกจากร่างของเนียซิงหลินที่เขากดทับไว้ ค่อยๆ ยืดกายขึ้นมายืน เดินออกจากประตูห้องโดยสารเรือไปก่อนเอ่ยถามว่า "สถานการณ์ทางจวนต้องเป็นอย่างไรบ้าง"

"จะเป็นอย่างไรได้เล่า เว่ยเหลิ่งเหยาเป็นคนที่จิตใจเยือกเย็นเสียจริง ไม่สนต่อคำวิงวอนขอรั้งของท่านต้อง สอบปากคำหลินเมี่ยวเชิงตลอดทั้งคืน แต่กลับถามไม่ได้ความอะไรเลย ตอนนี้อยู่ทั้งเมืองหลวงล้วนตกอยู่ในความมืดมนน่าสะพรึงกลัวด้วยกฎห้ามออกนอกเรือนในยามวิกาล ก็ไปแต่ต้องดวงใจของเขาเข้านี่นะ ว่าอย่างไรเล่า เก๋กลางอดใจไม่ไหวอยากลองลิ้มรสชาติขององค์หญิงที่ทำให้เว่ยเหลิ่งเหยาหลงใหลจนหัวปักหัวปำอย่างนั้นหรือ"

เก๋ซิงหยวนกลับยิ้มน้อยๆ "องค์หญิงเล่อเหยาไม่ได้อยู่ข้างกายข้า จึงอดรู้สึกเหงาอยู่สักหน่อยไม่ได้ ก็แค่เอานางมาแก้ขัดเท่านั้นเอง มีอันใดรีเล่อเหยาหึงหวงละสิ เจ้าเองก็มีแขกที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดด้วยตั้งมากมาย

ข้ายังไม่เคยซັกใช้ไล่เลี้ยงเลย..."

ขณะที่พูดเขาก็จับมือองค์หญิงเล่อเหยาเดินไปอีกห้องหนึ่ง

ใบหน้าที่เขาแต่ใจอยู่เป็นนิจขององค์หญิงเล่อเหยากลับเจือด้วยความขุ่นเคืองอยู่ประปราย "ไยเก๋อกลางถึงพูดเช่นนี้ ผู้อื่นเห็นข้าเป็นหญิงเจ้าชู้ หรือเก๋อกลางก็เข้าใจผิดเช่นนี้ด้วยอีกคน? ตอนที่ยังอายุสิบสาม ถูกเสด็จพ่อที่เมามายกระทำเรื่องน่าอัปยศอดสู เดิมทีคิดจะตายเสียให้ได้ แต่เก๋อกลางมาหยุดข้าเอาไว้ โดยใช้เรื่องราวของมารดาท่านมาบอกแก่ข้า ทำให้ข้าหลงรักท่านนับจากนั้นอย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลง นับแต่นั้นมา ข้าก็ทุ่มเททั้งใจ พร้อมทั้งจะเสียสละยอมทำทุกอย่างเพื่อเก๋อกลาง ต่อให้ต้องมีความสัมพันธ์กับผู้คนจำนวนมากก็เพื่อวางเส้นสายให้เก๋อกลาง หรือว่าตอนนี้เก๋อกลางรังเกียจข้าเสียแล้ว ไหนท่านบอกว่าพอขึ้นครองบัลลังก์จะให้ข้าเป็นฮองเฮาแห่งตำหนักในไมใช่หรือ"

เก๋อชิงหย่วนเอื้อมมือไปสัมผัสใบหน้าที่ประทีนโคมเสียหนาเตอะขององค์หญิงเล่อเหยา แม้นางยังอ่อนวัย แต่การใช้ชีวิตอย่างหลงระเห็จในกามารมณ์มาหลายปีทำให้ใบหน้าของนางดูร้านโลก ผิวที่หย่อนคล้อยทำให้คนเกิดความรู้สึกหน่ายแฉงเมื่อได้สัมผัส...

เก๋อชิงหย่วนหลุบตาลงเล็กน้อย ปล่อยให้องค์หญิงเล่อเหยาปลดเปลื้องเสื้อผ้าของตนเองออกอย่างทนรอไม่ไหวแล้วเข้ามาเกี่ยวกระหวัดรัดริ้งตัวเขาราวกับงูน้ำ เขาค่อยๆ ยื่นมือออกไปไล่น้ำผากของนางระเรื้อยลงไปถึงลำคอ...

"ข้ารู้ความคิดของเล่อเหยามาโดยตลอด แต่ตอนนี้ยังเหลืออึ้งถูกเว่ยเหลิ่งเหยาจับตาอยู่ เกรงว่าจะทำให้เล่อเหยาสารภาพออกมาล่ะสิ ไม่ทราบว่าคุณคิดทรงเต็มใจทำเรื่องสุดท้ายให้กระหม่อมหรือไม่พะยะคะ"

องค์หญิงเล่อเหยาเบียดชิดกับคนรักอย่างแนบแน่นพลางพูดเสียงกระเส่า
"เล่อเหยาเต็มใจทำทุกอย่าง..."

พอได้ยินคำพูดนี้ฝ่ามือใหญ่ของเก๋อชิงหยวนก็บีบลำคอนางแน่นขึ้น
ทันที จนเมื่อดวงตาขององค์หญิงเล่อเหยาค่อยๆ เหลือกถลนด้วยความ
ตกใจเขาก็ออกแรงบิดกระดูกคอของนางจนหัก "กระหม่อมต้องการ
ให้องค์หญิงตายเสีย..." พูดยจบเขาก็คลายมือออกอย่างแผ่วเบา ร่างของ
องค์หญิงเล่อเหยาอ่อนปวกเปียกรวากับโคลนและๆ ทરุดลงกับพื้นทันที
หยาดน้ำใสที่ไหลรินออกมาจากหางตาซ้าๆ พลอยทำให้เครื่องประทีนโคม
บนใบหน้าเประอะเปื้อนไปด้วย...

การขึ้นครองบัลลังก์ในวันหน้าของเขาต้องชอบด้วยเหตุผล การได้เป็น
พี่ชายของฮ่องเต้ย่อมเป็นข้ออ้างที่ดีที่สุดในการเข้าสู่ราชสกุลเนี่ย แต่แล้ว
ฮ่องเต้ก็เล็งเห็นถึงความสามารถของพี่ชายผู้ได้รับความเคารพนับถืออย่างสูง
จึงเปิดทางให้คนฉลาดปราดเปรื่องสวมเสื้อคลุมสีเหลืองขึ้นครองบัลลังก์แทน
ต่อให้ถูกบันทึกไว้ในตำราประวัติศาสตร์เช่นนี้ก็ย่อมเป็นตำนานที่ยอดเยี่ยม
ให้เล่าขานกันสืบไปตลอดกาล!

แต่ตอนนั้นเมื่อมีตัวเลือกที่เหมาะสมสำหรับบัลลังก์ของเขามากกว่าแล้ว
เหตุใดเขายังต้องฝืนตนเองให้ยอมรับสตรีสกปรกที่ปล่อยตัวเหลวแหลกผู้นี้
อีกเล่า

เก๋อชิงหยวนค่อยๆ จัดเสื้อผ้าของตนเองให้เข้าที่แล้วมองไปยัง
แสงไฟที่วูบไหวไปมาในห้องโดยสารเรือที่อยู่ติดกัน เมื่อครุ่นนึกตีมสุรา
มากเกินไปจนออกจะเผลอไหลไปสักหน่อย ตอนนี้เป็นคือช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของ
การดำเนินการตามแผนที่ได้วางไว้ เขาไม่อาจจมอยู่กับความหอมหวาน
นุ่มนวนานเกินไปได้ มีเพียงกำจัดเว่ยเหลียงเหยาให้สิ้นซากแล้วเท่านั้น

เขาถึงจะสามารถนอนหลับได้อย่างสบายใจไร้ความกังวลใดๆ อีก

หญิงงามก็เหมือนสุราชั้นดี คุ่มค่าแก่การรอดตาย...

ครั้นคิดดังนั้นเขาก็กระโดดลงเรือเล็กลำหนึ่ง แล้วส่งให้คนย่ำ
ร่างไร้วิญญาณขององค์หญิงเล่อเหยาไปที่เรือลำนี้ จากนั้นก็หายไป
ท่ามกลางความมืดมิดของราตรีกาล

เว่ยเหลิ่งเหยาไม่ต้องใช้ความพยายามมากนักก็รู้ว่าอนุภรรยา
ที่ยังเหลืออยู่พอออกไปข้างนอกด้วยคือองค์หญิงเล่อเหยาของเธอ อาจารย์
ผู้มีบุญคุณที่ถูกฝังกอดกินนั้นได้สูญเสียความสติสำราญในอดีตไปเสียแล้ว
พออาการลงแดงกำเริบก็เอาแต่กระแทกกำแพงและร้องให้ด้วยความเจ็บปวด
อย่างน่าสลดสังเวช

เดิมทีคิดว่ามีเบาะแสแล้ว แต่เพียงไม่ถึงชั่วอึดใจก็มีคนเข้ามารายงาน
อย่างร้อนรนว่าองค์หญิงเล่อเหยาถูกพบเป็นศพในสภาพเปลือยเปล่าในที่พัก
ของทูตชาวซ่งยงหนู และคณะทูตพวกนั้นก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นซึ่งอยู่บริเวณปลายน้ำ
ก็วิ่งกระหืดกระหอบมายื่นกระดาษข้อความเล็กๆ แผ่นหนึ่งซึ่งเขียนด้วย
ลายมือที่คุ้นเคย แต่ละตัวอักษรทำให้คนอ่านเจ็บปวดใจยิ่งนัก...

危宮惊梦 3
Wei Gong Jing Meng 3

เชิดรำมั่งกรรช่อนเงาหงส์ 3
ขวางซังจยขาขวาง เขียน
Apple a Day แปล

จำนวน 344 หน้า
ราคา 399 บาท

Published originally under the title of 《危宮惊梦》(Wei Gong Jing Meng)
Author © 狂上加狂 (Kuang Shang Jia Kuang)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3429-3

ภาพประกอบ 十七悠 Shi Qi You
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

หลังจาก **'ราชครูเว่ย'** ฝ่าพุ่มพิก
ประคบประหงม **'กั๋วเจ๋อร์น้อย'** เป็นอย่างดี
ไม่คาดคิดเลยว่าเขาคลาดสายตาเพียงชั่วครู่
เจ้าจิรท่อนั้นจะลักพาตัวนางไปก่อนวันกราบไหว้ฟ้าดิน!

'เนี่ยซิงหลิน' ที่ช่วยเหลือคนพิดนิกเสียใจภายหลังแล้ว
ยามนี้นางรู้ดีว่าตนเองคิดถึงจอมเผด็จการผู้นั้นมากเพียงใด
ทว่าคนสกุลเก้อวางแผนมาอย่างรัดกุม
โดยล่อให้คนของราชครูออกนอกวังแล้วเล่นงานตลบหลัง

กั๊งปลดย่องเต้ ยึดอำนาจในราชสำนัก จัดการคนที่เห็นต่าง
นางที่อยู่เ็นวงล้อมศัตรูจวนจะถูกจับแแต่่งงานกับผู้นั้นอยู่รอมร่อ
ไม่รู้เลยว่าราชครูเว่ยในยามนี้เป็นตายร้ายดีอย่างไร!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3429-3

9 786160 634293

ราคา 399 บาท